

Những chuyện niệm Phật có cảm ứng nghe được

Tác giả : Cư sĩ Lâm Khán Trị
Dịch giả : Dương Đình Hỷ

1- Biến nguy thành an.

Từ xưa tới nay, nhà Phật có một câu thành ngữ “Một người trì trai ngàn Phật vui, cửu huyền thất tổ có thể siêu sinh.” Đó là sự thật một câu Phật hiệu có thể tiêu tai, giải oán, biến nguy thành an. Như quý vị không tin, chúng tôi xin kể một chuyện chứng minh. Chuyện này phát sinh ở Tân Trúc, Đài Trung, có một vị liên hữu chúng tôi gọi là Kiềm Ca. Một hôm, Kiềm Ca nói với người giảng pháp :

-Pháp môn niệm Phật rất hay, có thể lợi ích chúng sanh, xác thực có đại cảm ứng.

-Ông niệm Phật được cảm ứng gì ?

-Tổ tiên tôi có để lại một ngôi mộ rất kỳ quái, rất lâu không ai dám táo mộ, cũng không dám cúng tế. Cúng tế về nhà nếu không chết cũng ngã bệnh. Các mục đồng chăn trâu, dê nếu để các con vật này ăn cỏ ở trên mộ , khi về mục đồng và súc vật không chết cũng bị bệnh, vì lý do đó những người ở trong vùng đó không dám xâm phạm ngôi mộ kỳ quái đó. Khi Nhật đầu hàng, Đài Loan quang phục, một người anh họ bảo tôi :

-Ngôi quái mộ bị hư hỏng, bia một nửa hoá hồng, nếu sửa lại nhất định chúng ta sẽ phát tài.

-Tôi không dám nghĩ tới, cũng không mong phát tài nhờ sửa mộ.

-Chú không đi, vậy tôi đi cúng tế một mình, cũng tốt thôi.

Tết Thanh minh năm đó, anh họ tôi quả nhiên sửa soạn rượu cúng và tam sinh đến tế mộ. Một tháng sau, 3 đứa vcon trai của anh họ đều chết cả. Các vị thử nghĩ coi chuyện này có đáng sợ không ? Tôi tin rằng bất cứ người nào cũng chưa nghe chuyện kỳ quái này. Đến năm Dân quốc 49 , lại có mộ ông anh họ khác bảo tôi :

-Hôm qua tôi có đi ngang qua quái mộ, mộ bị nước ngầm tạo thành một lỗ hồng lớn, nếu không có người lấp lại, e mộ sẽ bị hồng. Muốn sửa nhưng không dám động, vì sợ phát sinh tai hoạ, biết làm sao đây ?

-Không hề gì, chúng ta nhất định sửa.

Ông anh họ cao hứng nói :

-Nếu chú nhất định sửa, bao nhiêu chi phí tôi chịu cả, nhưng bao giờ mới bắt đầu đây ?

-Một tháng nữa.

Kiểm Ca từ ngày theo pháp môn Tịnh độ, từ vài năm nay sáng chiều công khoá không một lần gián đoạn. Từ ngày nhận sửa ngôi quái mộ, sau khi hoàn tất công khoá đều hồi hướng công đức cho ngôi quái mộ, và tâm thành cầu nguyện :

-Chư Phật, chư Bồ tát xin bảo hộ con, con tin Phật rồi, họ hàng bè bạn đều cho là con mê tín, lạc hậu. Lần này con xin các ngài hãy cho họ xem Phật pháp vô biên, sửa mộ xong đừng để tai hoạ gì xảy ra.

Tới trước ngày tảo mộ, ông nằm mộng thấy đến một ngôi mộ hướng Bắc-Nam, phía trước có một suối nước trong vắt chảy qua, 2 bên mộ là 2 cây đại thụ, mộ bia ngã sang một bên, mộ có một lỗ hồng lớn. Bỗng trong mộ xuất hiện một nữ ác quỷ, mặc cổ trang. Lúc đó Kiểm Ca rất sợ, bèn chấp tay niệm “Nam Mô A Di Đà Phật “. Chung quanh nam nữ đứng xem rất đông, có một ông già bảo Kiểm Ca :

-Người nữ đó lúc trước là một ác quỷ, vì con cháu niệm Phật bây giờ đã biến thành thiện quỷ.

Kiểm Ca thấy rõ, nghe rõ, tỉnh dậy chỉ là một giấc Nam kha, tâm tưởng cảnh giới trong mộng nhất định do Phật, Bồ tát dùng thần lực dẫn tới xem, phóng tâm mà sửa mộ.

Sáng hôm sau, anh họ ông tới :

-Chú Kiểm, tôi dẫn công nhân và xi-măng, vữa, đồ nghề . . . đều đã mang tới. Chúng ta đi cho mau.

-Tôi hỏi anh, hoàn cảnh mộ có phải như thế . . . như thế . . . và người trong mộ là một người nữ ?

-Chú có xem qua mộ không ? Sao biết được ?

-Tôi qua tôi nằm mộng thấy !

Kiểm Ca mua hương, hoa và mang theo một quyển kinh. Đến nơi thì thấy cảnh y như đã thấy trong mộng. Bầy hương, hoa trên mộ ông nói :

-Hôm nay con đến sửa mộ, trước hết tụng kinh A Di Đà, sau vãng sinh chú, rồi thánh hiệu A Di Đà Phật cho người. Người hãy niệm Phật để thoát khổ, được vui. Đừng hại người, đừng hại con cháu và người dung.

Nói rồi tụng kinh, trì chú, niệm Phật, sau đó trừ cỏ, tu sửa phần mộ. Rửa sạch bia, coi kỹ thì là bà tổ mẫu. Kiểm Ca và công nhân đến nay vẫn bình yên vô sự.

Chuyện này có người sẽ không tin, thọ mạng của quý sao lâu vậy ? Xin quý vị hãy coi kinh Phật có nói thọ mạng của quý ít nhất là 500 năm, một tháng của người đời chỉ bằng một ngày của quý. Vẫn có người không tin vì sao tổ tiên lại hại con cháu ? Kinh Phật có nói : “Chúng sanh vì ngã chấp, ngã kiến mà phải luân hồi trong sáu đường, ông tranh tôi đoạt, ông giết tôi, tôi giết ông, hổ tương tạo nhân quả, kết ân báo oán, kết oán báo ân, đòi nợ, trả nợ . . . không dứt. Tổ mẫu của Kiểm Ca trong quá khứ nhất định có kết oán cừu không giải với các nạn nhân nên mới ra tay ác độc như thế. Nếu không có Kiểm Ca một lòng niệm Phật thì oán cừu sao giải được ? Do đó, quý vị nên niệm nhiều một chút “ Nam Mô A Di Đà Phật”.

2- Bỏ tát thị hiện khuyên niệm Phật.

Năm ngoái, vào tuần thứ nhất của tháng 5, con gái của chị Tuấn là Lan bị lưu sản. Thân thể rất tốt, một hôm bị băng huyết trên giường, mê đi. Chị Tuấn tưởng là con gái ngủ. Vài giờ sau Lan tỉnh dậy bảo mẹ :

-Con thần chí hôn mê, đi tới một nơi u ám, là một nơi rất xa, con cứ đi về phía trước. Bỗng gặp một cô thiếu nữ đoan chính, trang nghiêm, giữ

con lại, dùng tay đẩy một cái con liền ngã lăn trên đất. Khi nhòm dậy rồi con liền mắng cô : Làm sao cô lại xô con té, cô tên gì ? Cô gái bảo :
 -Đây không phải là chỗ cô tới, mau về đi. Cô về nhà sẽ biết tên tôi.

Cô gái đó nói xong, liền chắp tay, miệng niệm Nam Mô A Di Đà Phật, sau đó con tỉnh lại.

Chị Tuấn nghe xong bảo con :

-Chỉ sợ cô gái đó là Quán Thế Âm bồ tát hoá hiện cứu con đây !

Từ đó Lan hồi phục sức khoẻ. Chị Tuấn kể tôi nghe kinh nghiệm của con gái và hỏi :

-Tại sao Quán Thế Âm bồ tát lại chắp tay và niệm Nam Mô A Di Đà Phật ? Quán Thế Âm chẳng là một trong Tam thánh của Tây phương Cực Lạc sao ?

-Quán Thế Âm chắp tay niệm Phật là dạy cháu Lan niệm Phật, không phải là niệm cho mình. Đó là lấy thân mà dạy cháu Lan. Không niệm Phật thì sao thoát khỏi cõi ta bà này ? Thoát được vòng sinh tử luân hồi.

Từ đó cháu Lan bắt đầu niệm Phật.

3- Mẹ niệm Phật, con thoát nạn.

Ở Tín Nghĩa đường, tôi thấy một bà già và một thanh niên lễ Phật rất cung kính và thành tâm, thấy lạ tôi hỏi :

-Cụ chân thành lễ Phật vì duyên có gì ?

-Tôi lễ tạ Phật và Bồ tát, vào tháng trước một tối tôi nằm mộng, rụng hết cả răng. Sớm sau, khi tỉnh dậy, tôi nghĩ đây là một điềm xấu bèn kể cho cô Cẩm. Cô dạy tôi quỳ trước tượng Phật, thành tâm niệm Phật, bảo hộ toàn gia, gặp hung hoá cát, việc lớn hoá nhỏ, việc nhỏ hoá không .

Ngừng một chút, bà lại kể tiếp :

-Tôi có một con tên là Thành, là một công nhân đốt củi thành than, ở Đài Trung. Hôm đó, đang đốt củi trong lò bỗng tai nghe tiếng réo gọi :

-Thành ơi, mau về nhà !

Thành ngoảnh nhìn phải, trái không thấy một bóng người, làm sao có tiếng nói ? Lại chạy ra khỏi lò xem, cũng không có ai, quay vào lò lại nghe tiếng gọi :

-Thành ơi, mau về nhà !

Lúc đó, Thành rất kinh ngạc, liên tưởng đến mẹ già đã 70 tuổi, nhớ có chuyện gì xảy ra thì sao ?

Lập tức xin chủ cho nghỉ, rồi thu xếp hành trang, về nhà. Khi rời lò 100 bước thì nghe một tiếng rất to “bình”. Ngoảnh đầu lại thì lò than xụp đổ. Nếu còn trong đó thì đã bị đè chết rồi.

Sau đó về nhà, toàn là đường núi, vượt qua vài ngọn lại phải đi qua một con suối lớn. Con suối không có cầu. Muốn qua suối phải dùng một giỏ mây, dùng dây thừng kéo qua. Người ngồi trong giỏ mây 2 bên có người kéo qua, kéo lại. Thành ngồi trong giỏ mây kéo đến giữa suối thì dây đứt. Hành lý và người đều rớt xuống suối. Vì suối sâu và nước chảy xiết nên người 2 bên bờ đều bó tay, không cách, chỉ kêu lên mà thôi. Thành bị dòng nước cuốn đi, nghĩ mình chắc chết chìm, nào ngờ kỳ tích bỗng xảy ra, tay vớ được một đám cỏ nước, liền nổi ở trong nước. Sau đó bò lên bờ bên kia. Dĩ nhiên là hành lý mất hết, nhưng thân thì bình an vô sự, trở về nhà. Vì bà mẹ thành tâm niệm Phật mà con bà thoát được 2 tai nạn.

4- Niệm Phật nước rút, người vật bình an.

Cô Đoạn kể :

-Tôi có một người họ hàng, chồng đi lính, ở nhà không giữ phận làm vợ, bị bỏ từ 6 tháng. Khi ra khỏi tù trở thành một người khác. Mang tượng Tam thánh về nhà, sáng chiều tụng kinh lễ Phật, đối đãi bố mẹ chồng, chồng con rất tốt. Trở thành một người con có hiếu, vợ hiền, mẹ tốt. Còn khuyên mọi người niệm Phật, kể chuyện cho mọi người nghe. Có người hỏi :

-Chị lúc trước không tin Phật, sao bây giờ lại tin ?

-Vì ở trong tù được một vị sư tử trong Liên xã mỗi tuần đều giảng Phật pháp lại dạy niệm Nam Mô A Di Đà Phật, cải ác làm lành. Nghe rất có lý. Lại tặng kinh, tượng, niệm châu . . .

Ra khỏi tù chị sống với bố mẹ chồng ở nhà tranh 3 gian ở dưới cầu Nam Môn, bên suối. Nhà nuôi hơn 100 con vịt để duy trì sự sống. Chị bán vịt đi mua 18 con heo con, vỗ cho béo định để bán. Sau đó rời đi nơi khác để buôn bán. Chị lợi dụng đất trống để trồng dưa . . . dùng làm đồ ăn cho heo. Cả ngày bận rộn. Một hôm thấy nước suối dâng lên. Chị bắc thanh mời bố mẹ chồng trèo lên nóc nhà, rồi con cái, rồi cùng chồng mang 18 con heo con lên, sau cùng tự mình trèo lên. Cả nhà cùng 18 con heo đã ở trên nóc nhà, nhìn nước chảy xiết bên dưới, chị không hoang mang bảo mọi người chấp tay niệm Nam Mô cứu khổ, cứu nạn Quán Thế Âm bồ tát. Niệm chừng 10 phút lại đổi niệm Nam Mô A Di Đà Phật. Niệm một lúc lại niệm Quán Thế Âm bồ tát, niệm cho tới khi nước suối rút xuống. Người và vật lại leo xuống bình an.

Cô Đoạn lại nói :

-Các vị, đó không phải là Phật, Bồ tát gia hộ sao ? Tôi nghĩ thật là hiếm có, ở cầu Nam Môn hơn 100 nhà bị thủy tai, nhiều nhà bị trôi đi, nhiều người bị chết mà nhà tranh vách đất ở dưới cầu lại không bị gì. Ngay cả heo cũng leo thang thật là khéo, khó thể nghĩ bàn. Các vị đã thấy Phật, Bồ tát chỉ cần thành tâm cầu nguyện thì sẽ có ích lợi lớn chưa ?

5- Xe xích lô rơi.

Một niệm chân thành, được Phật gia hộ. Ông phu xe xích lô Trần Phong Nam, chất một vợ có bầu 8 tháng và 2 con trai từ Đài Trung về nhà, trong đêm khuya trên đường gặp nạn. Sự tình ra sao ? Xin xem chuyện kể dưới đây sẽ rõ.

Mỗi năm vào ngày 15, tháng 6 là sinh nhật của Thành Hoàng Đài Trung. Hôm đó, trừ những người tin Phật, còn đa số đều đại khai sát giới, yến tiệc linh đình, mời bạn bè thân thích tới nhậu nhẹt. Những người ở chỗ khác không hẹn mà đến. Mỗi người đều có ý tưởng không say không về.

Đó là tục lệ. Đương nhiên ông Nam cũng không ngoại lệ. Buổi chiều ông Nam chở cả nhà đến Đài Trung làm khách. Đến nửa đêm mới từ biệt chủ nhân. Trong khung cảnh trăng trong gió mát, ông đạp xe chậm chậm về nhà. Gần tới Thảo Hồ, vợ ông nghĩ nghe nói vùng Thảo Hồ ban đêm thường phát sinh tai nạn xe và những chuyện bất hạnh, phải nên niệm Phật gia hộ mới được. Bà bèn niệm thầm thánh hiệu Nam Mô A Di Đà Phật. Xe đi tới cầu bỗng nhiên bắt tri, bắt giác, người, xe đều rơi xuống khe độ vài thước. Trong nỗi sợ, rợn tóc gáy đó bà vợ kêu lên :

-A Di Đà Phật, xin độ chúng con về Tây phương !

Thật không thể nghĩ bàn xe xích-lô không nghiêng, không ngã mà rơi thẳng xuống đáy khe : vợ chồng, con cái đều ngồi yên trên xe, không những không bị thương, cũng không bị chầy da tróc vảy gì cả, chỉ bị một phen hoảng sợ.

Về sau, nhờ sự giúp đỡ của những người qua đường, đưa được xe lên. Về đến nhà vào lúc 2 giờ đêm. Ngày hôm sau sợ đưa con trong bụng vợ bị gì không, ông hỏi vợ đi khám bác sĩ. Nhưng bà vợ nói :

-Tôi không sao cả, khám làm gì ?

Hàng xóm biết chuyện xảy ra tới qua, hỏi ông Trần tình hình xảy ra thế nào ? Ông bảo :

-Tôi đạp xe tới cầu, rất cẩn thận, nhưng phía sau như có người xô xe nghiêng xuống, tôi cố sức ghì lại nhưng không được, trong lòng tôi thành tâm niệm Phật, không ngờ có thể bình an vô sự.

Khi bà vợ bế đưa con trai bị bầm đến lễ Phật, cô Trần Giang Đào giới thiệu với tôi, kể ra chuyện cảm ứng niệm Phật này. Niệm Phật chỉ cần lòng tin vững chắc không những tiêu tai, thoát khỏi tam giới còn sinh về cõi Tây nữa.

6- Con chó có thiện căn.

Cư sĩ Minh lúc còn sống, có nuôi một con chó, lại còn quy y tam bảo cho nó nữa. Đó là một con chó có thiện căn, rất trung với chủ. Khi cư sĩ

Minh dưỡng bệnh trên núi, nó mang đơn thuốc đến tiệm thuốc Bắc, rồi mang thuốc về nhà. Trên đường phải qua một con suối lớn, nước có khi dâng lên và chảy xiết nó phải ngửa đầu lội qua, vì miệng ngậm gói thuốc, thuốc không hề bị ngấm nước. Mỗi ngày cư sĩ Minh đều tắm vào buổi trưa, thay quần áo bẩn, con chó tha quần áo bẩn về nhà vợ cư sĩ và tha quần áo sạch lên núi. Nó để quần áo sạch trên một tảng đá tự mình chọn chỗ sạch rồi tự mình nhảy xuống suối tắm. Tắm xong ngậm gói quần áo sạch vào miệng và về núi. Ngày nào cũng vậy, như một người giúp việc rất nghe lời. Nó rất thích nghe pháp, mỗi chiều chủ nhật, đều nằm trong một góc Phật điện, gần người giảng pháp, im lặng nghe rất chân thành. Sau đó nó chạy đi rất xa để tiểu tiện. Khi cư sĩ Minh qua đời, nó cả ngày ủ rũ, mất cả linh hoạt thường ngày. Tang lễ xong, nó đi đâu mắt không biết nữa.

7- Diêm Vương cũng sợ A Di Đà Phật.

Hàng xóm của bà Hoàng là 2 mẹ con. Một tối bà nằm mộng cũng không phải là mộng, bỗng nhiên bà nghe có tiếng gõ cửa, hình như có nhiều người gọi mở cửa. Bà lớn tiếng hỏi :

-Ai đó ?

-Tôi do Diêm La Vương phái tới tìm một người.

-Nhà tôi tin A Di Đà Phật, cùng Diêm La Vương các người không có quan hệ gì. Mau đi đi !

Nói xong bà lớn tiếng niệm Nam Mô A Di Đà Phật. Bà Hoàng ngừng một lúc lắng nghe. Bên ngoài không có động tĩnh gì. Bà mở cửa ra coi thấy một đám người trên đường đánh trống, gõ phèng, cầm cờ, cầm bài vị, sau cùng có một vị mặc áo đại bào màu xanh ngồi trên một kiệu 4 người khiêng rào bước đi mất. Lúc đó bà Hoàng tận lực niệm A Di Đà Phật. Lúc tỉnh ra thì là một giấc Nam kha. Miệng còn niệm Phật. Nguyên lai nhà hàng xóm đưa con gái mới có 18 tuổi, cổ mọc lên một cục bướu to bằng quả trứng; muốn vào y viện để phẫu thuật, 2 mẹ con đi Đài Trung để nhập viện.. Thương thay, sau khi giải phẫu rồi liền tử vong. Ngày đó nhằm tối bà Hoàng nằm mộng 3 ngày trước. Bà rất

thương cô gái, nếu biết 2 mẹ con đi giải phẫu thì bà đã ngăn trở. Ba ngày trước bà không giám kể giấc mộng vì không biết hư, thật nói ra sợ người bảo yêu ngôn hoặc chúng. Họ không tin, cũng không biết niệm Phật. Một khi vô thường tới, người không niệm Phật thì sẽ bị Diêm Vương chỉ phôi chỉ còn cách theo ông mà đi. Mọi người thử nghĩ coi nếu người biết niệm Phật sẽ được vô số Phật giúp đỡ, Diêm Vương còn dám làm gì ? Nói như vậy thì người niệm Phật bắt tử sao ? Không đúng, người niệm Phật nếu tới số thì Phật sẽ tới rước về Tây phương Cực Lạc, không thọ khổ luân hồi nữa. Do đó mong mọi người niệm Phật nhiều hơn, tự niệm để tự cứu.

8- Xe hơi lật mà người không sao.

Hồng sư tử có một cô cháu gái 18 tuổi, từ nhỏ đã tin Phật, ăn chay trường, lúc rảnh rỗi thì niệm Phật. Tên cô là Hoàng Mẫn. 16 tuổi đã là Y tá, tới Đài Trung phục vụ. Cô làm việc chăm chỉ, cẩn thận, học hỏi, rất thân thiết với các bệnh nhân. Tuy công việc bận rộn nhưng sáng chiều cô không ngừng niệm Phật. Cô có đeo một tượng Phật ở cổ. Mùa Xuân năm rồi, viện trưởng sai cô đưa bệnh nhân đến Thảo Truân, đi xe taxi. Gần tới Thảo Hồ thì xe bị lật, văng vào Lô Tuấn Viên, 4 bánh hướng lên trời. Người đi đường kêu lên :

-A Di Đà Phật ! Những người trong xe chắc chết.

Trong sát na, cửa xe mở ra, một cô thiếu nữ dắt một ông cụ đi ra, tài xế cũng bò ra; 3 người bình an vô sự, da cũng không bị xây sát. Nhưng kính xe thì đều vỡ vụn. Họ đón xe về Đài Trung. Hôm sau là ngày nghỉ Hoàng Mẫn bảo bà :

-Bà ạ ! A Di Đà Phật linh cảm, bảo hộ con.

Rồi cô kể lại chuyện bị lật xe hôm qua, cô còn nói :

-Mỗi lần lên xe, con đều một lòng niệm Phật, vì vậy khi ngồi xe hôm qua con cũng đang niệm Phật. Khi xe lật con dắt ông cụ bệnh nhân ra, đón xe về Đài Trung. Con cũng có mua hoa quả cúng Phật tạ ơn Ngài đã cứu con và cũng để tỏ kính ý.

9- Con khỉ biết lễ Phật.

Một lần, Chân sư tử đi ngang chợ, thấy một đám người xúm xít quanh một người rao :

-Ngày nay thịt khỉ là đồ bổ nhất, mời mọi người mau lại mua. Giết tại chỗ, thịt còn tươi.

Người xem đứng chung quanh nói :

-Đáng thương thay !

Cô Chân động lòng từ bi, đi ngó xem, chỉ thấy trong lồng sắt là 4 con khỉ, 3 con bị dội nước sôi tự mình bứt lông vừa kêu khóc thảm thiết nhưng vẫn chưa chết, cho tới khi người chủ lia dao vào cổ họng. Máu phun ra thành tia, thân mình đổ xuống thành một khối. Mọi người tranh nhau mua thịt khỉ. Còn một con khỉ chưa bị giết, mắt thấy đồng bạn chết thảm, sợ hãi 2 tay bưng đầu chi chi kêu khổ, như cầu cứu. Cô Chân thấy cảnh đó cảm thấy quá tàn nhẫn bèn hỏi người chủ :

Còn con sống bán bao nhiêu ? Tôi muốn mua để phóng sinh.

-Một trăm, cô mua để phóng sinh thì bớt một nửa là được rồi.

Cô Chân liền móc ra 50 đồng, buộc con khỉ sau yên xe đạp. người chủ nói :

-Con khỉ này vừa mạnh, vừa ác, buộc bằng dây thừng không được đâu, phải dùng dây sắt; dùng dây thừng nó sẽ cởi ra và trốn mất.

Không ngờ con khỉ này không sợ hãi ngồi sau yên xe. Cô Chân bảo nó :

-Khỉ con, vì kiếp trước con không tu nên phải làm thú. Làm thú khó mà tránh khỏi chết thảm. Nay ta cứu con là cho con một cơ hội lìa khổ, được vui, theo ta lên núi, quy y tam bảo.

Cô Phụng là viên đầu, giới hạnh trang nghiêm nghe cô Chân giải cứu một con khỉ thì rất vui, lập tức sửa soạn hương hoa, quy y cho nó, đặt tên là Ngộ Không. Bỏ dây thừng buộc nó, dạy nó 5 vóc lạy Phật, cho nó tự do tự tại, chạy nhảy tha hồ,

Tuy Ngộ Không là súc sinh nhưng biết ân báo ân, không chạy vào núi sâu mà sống, mỗi khoá lễ buổi sáng đều theo chủ nhân lạy Phật. Khi mọi người niệm Phật, miệng nó cũng há ra kêu Phật, Phật. Sau khoá lễ nó ra vườn quả, trèo lên cây cao nhất nhìn bốn phía xem có ai trộm quả không

? Nếu như nhìn thấy Ngô Không liền chạy tới túm lấy kẻ trộm, không buông tới khi người ấy trả lại quả trộm mới thôi, Ngô Không mỗi ngày đều kiểm tra vườn quả mấy lần. Một ngày cô Chân đang trừ cỏ bỗng nghe tiếng gõ mõ, cô cảm thấy lạ, có lẽ có khách ở xa tới thăm, gõ mõ gọi mọi người về chảnh ? Mọi người vội về nhà thì ra Ngô Không đang ngồi trên bàn thờ Phật một tay cầm dùi, một tay cầm mõ mà gõ. Đánh tới đánh lui khiến chủ nhân vừa giận vừa buồn cười, kêu :

-Ngô Không mau quỳ hương !

Ngô Không nhảy xuống đất, quỳ xuống. Cô Chân thắp một cây hương, bảo Ngô Không cầm và bảo :

-Ngô Không, hiện tại bắt con quỳ hương, vì con ngồi trên bàn thờ Phật là vô lễ với Phật, phải hướng Phật sám hối, về sau không được ngồi trên bàn thờ Phật nữa. Khi hương tắt mới được ngồi dậy.

Ngô Không y lời, hương tắt mới ngồi dậy. Nhưng vài hôm sau, chủ nhân đang rầy cỏ lại nghe tiếng mõ, liền biết ngay là Ngô Không làm. Về nhà, thì thấy Ngô Không đứng trên ghế gõ mõ. Chủ nhân kêu Ngô Không xuống, nhưng nó không nghe, miệng kêu chi chi phản đối có ý nói, lần trước tôi gõ mõ trên bàn thờ Phật các người cho là vô lễ với Phật, nhưng lần này tôi gõ mõ trên ghế cũng sai sao ? Cô Chân hiểu ý Ngô Không nói :

-Ngô Không ! Lần này cũng là vô lễ nữa, pháp khí của Phật không thể đánh loạn. Về sau con không được đánh nữa. Lại đây quỳ hương mau !

Nhưng lần này Ngô Không quỳ không lâu bèn bẻ hương, đứng dậy.

Chúng sanh từ vô lượng kiếp, khó nhất là trừ tham ăn, Ngô Không cũng không ra ngoài lệ đó. Mất thấy vườn hàng xóm có ngọc mễ chín tới Ngô Không thèm rõ rãi. Thừa lúc mọi người nghỉ trưa, Ngô Không bèn hái trộm. Cô Chân biết chuyện này xin lỗi hàng xóm và chịu bồi thường tổn thất, cô Chân rất đồng tình với Ngô Không, nhưng dạy dỗ Ngô Không một hồi. Lại có một lần Ngô Không khiến mọi người cười vui nhưng hoảng sợ. nguyên lai hàng xóm đều là nhà lá, một hôm Ngô Không cầm một hộp quạt treo lên mái nhà, đốt diêm rất cao húng, miệng thổi phù phù hết que này tới que nọ; Cô Chân và cô Phụng gọi xuống mà nó không chịu, tới khi hết diêm mới thôi. Lần nghịch lửa này rất nghiêm trọng, sự nguy hiểm rất lớn, hàng xóm bất mãn, điều đó làm chủ nhân

diên đầu, không biết làm sao cho phải. Cô Chân và cô Phụng bàn cãi mãi. Thả nó vào núi sâu là hết chuyện, nhưng lại tiếc là nó có thiện căn biết lễ Phật, lại là đệ tử của cô Phụng, lại ăn chay trường. Có lần có người mang thịt tới, nó ngửi rồi không ăn. Do đó, bắt nhẫn thả nó vào núi. Lại nghĩ tới Khởi Vu Sơn có sư phụ cư trú chẳng bằng gửi ở đây biết đâu là tốt cho nó. Do đó, mua một sợi xích dài, đem Ngô Không đến đó, buộc dưới một cây đại thụ. Không ngờ Ngô Không không chịu như thế, liền tuyệt thực để kháng nghị, cả ngày khóc lóc. 7, 8 ngày sau cô Chân nghĩ Ngô Không thay đổi hoàn cảnh đã quen bèn đến thăm. Ngô Không thấy chủ nhân nắm lấy không buông, chết chẳng buông. Cô Chân thấy Ngô Không tiêu tụy vì đói, bắt nhẫn ở lại đó một đêm. Lúc sắp đi cô Chân bảo nó :

-Ngô Không con làm phiền các sư phụ nơi này, muốn về nhà, hãy tạ ơn sư phụ đi.

Nói cũng kỳ, Ngô Không có linh tánh biết người nào là trụ trì, người nào là đương gia. Nó đi đến trước mặt trụ trì, gieo 5 vóc xuống đất, lạy 3 lạy, lại chạy tới trước mặt đương gia lạy một lạy., lại nắm tay các sư phụ. Cuối cùng do cô Chân đèo xe đạp về nhà. Đi được nửa đường nó bỏ xe tự mình về nhà. Lấy thùng cơm, thống khoái ăn hết nửa thùng. Sau lần giáo huấn này Ngô Không không dám làm hại mùa màng của hàng xóm, không nghịch lửa, cũng không dám động đến chuông mõ nữa.

10- Giọt nước cành dương.

Trần A Viên, 38 tuổi vào tháng 5 năm nay, ngực bên trái đau, xương cốt toàn thân rã rời, khổ không thể nói. Điều làm chị ta lo lắng nhất là bà hàng xóm năm ngoái cũng bị quái bệnh này mà chết. Nhìn lũ con gái, nếu mình chết chắc sẽ thảm lắm. Tuy nhiên dùng Trung, Tây y nhiều năm cũng chẳng thấy kiến hiệu mà còn có vẻ nặng hơn. Vú bên trái càng xung lên, ngay cả tay trái cũng không động đậy. Một ngày, Trần A Viên, đi tìm bác sĩ, trên đường bỗng gặp bạn cũ là Trần Giang Đào, ngâm lệ nói ra quái bệnh của mình. Bà bạn liền bảo :

-Chị đừng khóc, khóc làm mệt thân. Phật, Bồ tát rất từ bi, cầu Quán Thế Âm bồ tát gia hộ, chỉ cần thực tâm sám hối, chân thành niệm cứu khổ, cứu nạn Quán Thế Âm Bồ tát, nhất định sẽ khỏi.

Trần A Viên liền đáp ứng đi đến hội Liên hữu. Các bạn nghe lý do rồi liền khuyên :

-Chị hãy hết sức niệm Quán Thế Âm bồ tát.

Lấy nước Chú Đại Bi cho uống, lại tặng tranh Tam Thánh, dạy chị sớm chiều niệm Phật.

Trần A Viên sau lần ấy, tinh thần có chỗ dựa, không như lúc trước cả ngày ưu sầu, hiện tại lúc nào cũng niệm Phật. Tưởng như mình không bệnh, nếu có bệnh cũng không sao, một lòng một ý mong về Tây phương Cực Lạc. Cứ 10 ngày như vậy, nằm mộng thấy Quán Thế Âm bồ tát áo trắng, tay trái cầm tịnh bình, tay phải cầm cành dương, lấy cành dương vẩy toàn thân chị. Khi tỉnh dậy, toàn thân thấy mát mẻ, khỏe khoắn. Một tuần sau thấy thân thể như tắm xong, vú không thấy đau nữa. 2 tháng sau một trận lụt tràn tới vùng chị ở. Có người nói với chị :

-Ruộng dưa nhà tôi ngập 3,4 thước nước, sợ dưa bị úng thối hết.

Chị nghe rồi khóc lớn, vì công lao nửa năm đổ hết vào ruộng dưa, nếu dưa bị úng thối thì rất là nghiêm trọng, buồn rầu nhưng chả có cách nào, chỉ đốt hương cầu cứu khổ, cứu nạn Quán Thế Âm bồ tát xin nhà không trôi, dưa không hỏng. Qua một ngày một đêm thì nước rút. Trần A Viên ra thăm ruộng dưa, sắc mặt lo rầu, miệng niệm Quán Thế Âm bồ tát. Đến ruộng dưa chị thấy dưa còn nguyên, lại có nhiều quả dưa từ nơi khác trôi đến, lại còn có gỗ mục vây quanh ruộng dưa. Chị mang củ về nhà để đốt, mang cả ngày mà cũng không hết. Đây hoàn toàn là sự thật.

11- Trong mộng niệm Phật gặp hung hoá cát.

Chồng bà Kiều là ông Trần, một tối nằm mộng đi tới một cảnh giới kia, có một vị trưởng giả đầu tóc bạc phơ dẫn ông đi tới một nơi rất xa không biết là đâu – một nơi khoáng dã không thấy một bóng người, chỉ thấy một hòm gỗ. Ông cụ bảo :

-Ông Trần, mau tới đây.

Ông Trần nghĩ : tới đây là chết; bèn niệm Phật, niệm chừng 10 tiếng thì thấy một cô thôn nữ chừng 17, 18 tuổi chỉ tay bảo :
 -Ông mau đi về đi.

Ông bỗng tỉnh dậy, thì ra là một giấc Nam kha. Ông kể cho vợ nghe, vợ liền thắp hương cảm tạ, và cầu xin bảo hộ họa lớn hoá nhỏ, họa nhỏ hoá không. Ông Trần lúc đó đang làm nghề xây cất, xây một nhà 3 tầng. Công việc sắp xong. Sáng đó vì đêm qua gặp ác mộng, trong lòng không vui, vừa định lên lầu 3 xem bỗng một công nhân nói :

-Ông không cần phải lên, tôi lên là đủ rồi !

Nói rồi vị công nhân đó bước lên thang gác, ông Trần đứng tại chỗ, châm thuốc hút. Bỗng nghe đánh bịch một cái, người công nhân đó vì bước sai đã ngã lăn từ tầng trên xuống. Lúc đó ông Trần vội đỡ người công nhân bất tỉnh đó dậy đưa đến bệnh viện cấp cứu. Nhưng vì chấn thương sọ não nên đã tắt thở ngay trên xe, trước khi tới bệnh viện. Ông Trần tổ chức tang lễ chu đáo lại cấp cho người nhà mấy vạn đồng. Trải qua tai nạn ấy, ông Trần như mất hồn, mất vía, mất ăn, mất ngủ. Bà vợ bèn kể hết sự tình và vắn kể cô Kim. Cô Kim dạy dùng một ly nước lạnh, tụng chú Đại Bi 7 lần rồi cho ông Trần uống, nếu công hiệu thì rất may mắn, nếu không công hiệu thì mau mang tới bệnh viện. Bà vợ y lời, quả nhiên hiệu nghiệm, ông Trần hoàn toàn bình phục như cũ. Nghe chuyện này có người sẽ hỏi tại sao Phật cứu ông Trần mà không cứu người công nhân ? Ông Trần nghe vợ niệm Phật, chủng tử Phật đã được huân tập trong óc, khi gặp nạn trong mộng bèn niệm Phật, nghiệp ác đã hoá thành thiện. Người công nhân không có chủng tử Phật, cũng không niệm Phật làm sao chuyển nghiệp ? Do đó không được cứu.

12- Tiểu muội phạm tội, niệm Phật giải oan.

Bà Quyền, ngoài 30 tuổi, làm ăn rất giỏi, đã từng kết hôn, nhưng vợ chồng không hợp, bèn ly hôn. Nhưng bà Quyền đến tết Thanh minh đều về quê, biện lễ cúng bố mẹ chồng. 7 năm trước bà về quê, sửa lễ cùng cháu gái và các trẻ hàng xóm đến mộ cúng tế. Đương lúc nghĩ ngợi về

những ngày xưa cũ, thì bỗng nghe cháu gái 10 tuổi đứng bên mộ bia nói :

-Cô ơi, cúng sai chỗ rồi, chúng ta họ Dương mà đây là họ Hứa, không đúng rồi ! Về nhà đi, về sau không cần tế mộ nữa.

Tôi hỏi :

-Lúc đó bà có giải thích cho cháu không ?

-Không ! Đối với trẻ nhỏ làm sao giải thích đây ? Tôi liền mang bánh kẹo phân phát cho mục đồng, thôn nữ. Mang đồ cúng lễ về nhà cho trẻ ăn. Rồi tự mình về Đài Trung.

Về tới Đài Trung rồi, 12 giờ đêm, anh của cô bé gõ cửa hỏi :

-Cô ơi, buổi sáng cô dẫn em cháu đi thăm mộ xảy ra chuyện gì không phải có đúng không ? Vì sau khi ăn cơm chiều, cháu đang viết bài luận bỗng nghe em cháu kêu :

-Bố mẹ ơi ! Có nhiều quỷ từ cửa sổ nhảy vào vườn tay dài bắt con, mắng con nhiều chuyện. Bố mẹ ơi ! con sợ quá. Sau đó em con lên cơn sốt. Vì vậy mọi người bảo con đến hỏi cô.

Bà Quyền bèn đem chuyện tảo mộ kể lại và bảo :

-Ngày mai cô sẽ đến kể chuyện với các bạn Liên hữu và cầu kinh siêu độ cho họ là xong.

Hôm sau bà Quyền kể chuyện cháu gái vô tri đắc tội với các vong hồn, bị học đến làm phiền cho các Liên hữu nghe. Họ liền đến nhà cháu gái tụng một bộ kinh A Di Đà, 21 biến chú Vãng sinh và chú Đại Bi, và Tâm kinh để giải oan. Lại cho bé gái uống nước có trì chú Đại Bi. Và dậy người nhà niệm A Di Đà Phật. Thật là bất khả tư nghị, bé gái hết sốt và trở lại bình thường.

Những chuyện niệm Phật cảm ứng, nghe được.

Tác giả : Cư sĩ Lâm Khán Trị

Dịch giả : Dương Đình Hỷ

1- Sát sanh bị đoản mạng.

Cổ đức có nói : Tâm có thể tạo nghiệp, tâm có thể chuyển nghiệp, nghiệp do tâm tạo, nghiệp tùy tâm chuyển.

Câu nói này đọc lên thì rất đơn giản, nhưng giảng ra thì không dễ. Tâm làm sao tạo ra nghiệp ? Tâm làm sao chuyển nghiệp ? Do đó, kể vài chuyện thật để chứng minh.

Năm ngoái, vào trung tuần tháng 2, có một vị thành tâm niệm Phật là cô Khoan Kim nói với tôi :

-người đời lúc chưa học Phật, mê man điên đảo thường tạo tội nghiệp, nhưng khi niệm Phật rồi mới biết nghiệp do tâm tạo, nghiệp tùy tâm chuyển.

-Cô làm sao giác ngộ đạo lý này ?

Cô kể tôi nghe chuyện cũ ở quê cô. Cô có 3 đứa con trai, đứa thứ hai độ 20 tuổi, một sáng ra ngoài, lúc trở về mang một con cá hồng tươi còn quẫy, dài độ một xích, nói với tôi :

-Mẹ ! Con cá này con bắt được ở chỗ nước cạn, mau nấu với gừng cho con ăn.

Tập khí của phàm phu được ăn động vật tươi là là khẩu phúc, đâu biết đi sai một bước là hận ngàn thu. Lão nhị từ khi ăn con cá hồng ấy đêm nằm mơ thấy một cô gái chừng 17, 18 mặc áo hồng đến nói với mình :

-Anh đã đáp ứng đòi hỏi của em, em muốn cùng anh kết hôn.

Từ ấy, nữ quỷ mỗi đêm đều tới. Lão nhị bị bệnh không ngồi dậy được, Trung, Tây y đều bó tay, chỉ 10 ngày sau thôi, lão nhị đã qua đời. Thương thay chàng trai mới 20 tuổi, sinh ở nơi hẻo lánh không có thiện trí thức giảng dạy chánh pháp nên không biết sát sanh là đoản mạng. Nếu biết, phóng sanh con cá này thì không kết oán với nó, bị nó lôi kéo vào đường ác mà chịu khổ. Hành vi hồ đồ này là nghiệp do tâm tạo.

2- Niệm Phật nhà không bị cháy.

Cô Khoan Kim là một người nữ có căn lành, từ khi con chết, buồn bã tính rời đi, thay đổi hoàn cảnh. Cho con cả ở lại quê quản lý gia sản, mang lão tam lên Đài Trung. Lập nhà bên suối cạn, hai mẹ con nương nhau mà sống. Tự mình cánh sinh, tới một công xưởng làm công nhân. Thứ bảy đến Liên xã nghe giảng kinh Phật. Một chiều từ xưởng về nhà, qua nhà một bà tên là Kê Thi, thấy con bà cầm chơi một tượng Quán Thế Âm bằng gỗ, cô Khoan Thi thấy bất nhẫn bèn tìm mẹ nó nói :

-Kê Thi, bà không thể tạo tội, sao lại để trẻ con nghịch tượng Bồ tát, đó là tạo tội nghiệp lớn đó !

-Đó là tượng lúc mẹ chồng tôi còn sống thờ phụng, tôi không tin, lạy tượng gỗ đó. Tôi không muốn, nếu bà muốn thì mang đi !

Cô Khoan Kim mừng rỡ, nhìn kỹ thì là một Bồ tát gỗ cao chừng 7, 8 phân, bỏ ra chừng trăm bạc thiếp vàng pho tượng và mang về nhà thờ. Sáng chiều thành tâm cúng lễ, niệm thánh hiệu pháp hỉ sung mãn, tâm chẳng lìa Phật, Phật chẳng lìa tâm. Tôi hỏi :

-Còn người đàn bà đó về sau ra sao ?

-Bà đó tài tán, người mất, không biết đi đâu nữa.

Tôi nghĩ đó là do ngu si, vô minh mà tạo nghiệp chịu quả báo. Đó là chuyện thực. Quá hơn một năm, một hôm đang làm giúp ở xưởng , có một người hốt hoảng chạy tới báo :

-Cô ơi, nhà hàng xóm của cô bị cháy, mau về nhà đi !

Cô nghe rồi hồn phi, phách tán vội chạy về nhà, vấp ngã nhôm dậy chạy tiếp, miệng không ngừng niệm Quán Thế Âm bồ tát cứu khổ, cứu nạn. May gặp một ông xích lô, thấy cô đáng thương, hỏi rõ tình hình bèn đưa

cô về nhà. Về tới nhà, thật ra ngoài ý tưởng : hai bên phải, trái đều thành đồng tro tàn, riêng nhà cô còn nguyên vẹn. Nhiều người đến chúc phúc, nói vì cô thành tâm niệm Phật. Có người nói :

-Nhà cô khoá cửa, sao chúng tôi ngửi khói thơm từ khe cửa toát ra, từ khi sanh ra chúng tôi chưa ngửi mùi nào thơm như thế. Đó nhất định là Quán Thế Âm hiển thị kỳ tích.

3- Chuyển nghiệp cảm ứng.

Cô Khoan Kim từ khi khói cháy nhà, tin Phật, niệm Phật càng chân thành lại tuyên dương sự linh cảm của Phật, Bồ tát. Nhưng đứa con trai út là lão tam đến tuổi đi lính, phải phục vụ trong quân ngũ 3 năm. Sinh hoạt liền có vấn đề, không biết làm sao cho tốt. Cô chân thành hướng Quán Thế Âm cầu nguyện :

-Tín nữ Khoan Kim, quá khứ ngu si không biết nhân quả báo ứng lợi hại, tạo nhiều ác nghiệp do đó tai ách trùng trùng, nay nghe được chánh pháp cảm ơn Phật, Bồ tát gia hộ, bình an qua ngày. Nay con xin Phật, Bồ tát giúp con tìm được việc tốt, vì con làm ở xưởng giúp chỉ được 5 đồng một ngày. Con của con gia nhập Thủy quân lục chiến 3 năm, con trong 3 năm này sợ không đủ no ngày 3 bữa. Con yêu cầu Phật, Bồ tát như thế là vô lý, vì con đã ngoài 50 tuổi, lại không biết chữ, công việc khó tìm, xin Bồ tát Quán Thế Âm cứu khổ cứu nạn giúp con giải quyết 3 năm sinh hoạt.

Cô Khoan Kim cầu như thế sáng, đêm. Quán Thế Âm quả thực linh nghiệm, có một đêm cô nằm mộng thấy một cô gái chừng 15, 16 tuổi nói với cô :

-Cô Khoan, cô muốn tìm việc, hôm sau cô đi làm mang theo hộp cơm đừng đi đường lớn, bữa nay đi đường nhỏ.

Đi được nửa đường qua một biệt thự lớn có một cô tươi cười hỏi :

-Cô là Khoan Kim đến làm ở xưởng làm giúp có đúng không ?

-Dạ, phải !

Trong lòng cô nghi hoặc, làm sao cô gái biết rõ thế. Cô gái lại nói :

-Giám đốc chúng tôi sáng sớm đã kêu tôi đứng ở đây đợi cô. Ông kêu cô vào đợi, ông sẽ có chuyện nói với cô.

Cô Khoan thấy kỳ lạ, bèn theo vào.

-Cô tên là Khoan Kim, con cô vào Thuỷ quân lục chiến 3 năm, cô đang tìm việc có phải không ?

-Dạ phải !

-Xưởng tôi có một cô chuyên nấu nước pha trà cho nhân viên, nhưng cô ấy để móng tay dài, lại sợ bị gãy nên bình và chén trà đều bẩn. Tôi muốn cô thay cô ấy, chỉ cần trà cụ mỗi ngày đều sạch sẽ là được. Cô có thể làm được việc ấy không ? Lương mỗi tháng là 450 đồng, cuối năm được thưởng một tháng lương.

Cô Khoan Kim nghe giám đốc thao thao bất tuyệt, vui vẻ nói :

-Cám ơn giám đốc giúp đỡ.

Nhưng công xưởng lớn lại mướn bà già làm việc thì không hợp lắm, có người ngửa mặt hỏi giám đốc :

-Giám đốc ! Ông mướn bà già là có ý gì ?

Lại có người thêm :

-Nếu ông muốn người trẻ, thông minh, lanh lợi, thì ngày mai tôi sẽ dẫn tới.

Giám đốc liền trả lời :

-Không được, không được. Chuyện này mọi người tha cho tôi vì Quán Thế Âm có giao ước, Quán Thế Âm kêu tôi giúp bà 3 năm.

Lúc đó mọi người đều cười, nghĩ giám đốc nói chuyện cười, hỏi :

-Làm sao Quán Thế Âm đối đãi ông tốt thế, kêu ông giúp bà 3 năm ?

-Cô Khoan không có họ hàng gì với tôi, tôi cũng không biết cô ta, mọi người không tin thì hỏi cổ thì rõ. Tôi mướn cô vì đêm trước nằm mộng thấy một cô gái chừng 15, 16 tuổi bảo tôi là Quán Thế Âm bồ tát có một tín nữ có con trai phải đi lính 3 năm. Do đó sinh hoạt có vấn đề cần tôi giúp đỡ 3 năm. Nếu có người phản đối thì thôi đi, 3 năm là hết.

Lúc đó tôi hỏi cô gái :

-Làm sao nhận biết tín nữ đó ?

-Lão tín nữ đó có tên là Khoan Kim, ngày mai độ 7 giờ hơn, tay cầm một hộp com, sẽ đi tới xưởng làm giép làm việc, sẽ đi qua nhà ông. Ông sai người nhà ra đón là được. Nói xong thì không thấy nữa.

Lúc đó cô Khoan bảo mọi người :

-Nguyên lai là do Quán Thế Âm bồ tát đại từ, đại bi, báo mộng cho giám đốc, đồng thời chỉ điểm cho tôi khiến tôi đi đường nhỏ, không đi đường lớn sẽ có quý nhân giúp đỡ, không ngờ gặp được kỳ duyên. Giám đốc nhận tôi vào làm việc. Tôi một bụng nghi ngờ sao giám đốc lại rõ tình cảnh tôi như thế, thì ra là Quán Thế Âm bảo. Thật là không thể nghĩ bàn.

Kể từ đó không có người nào nói ra nói vào nữa.

Tôi hỏi :

-Giám đốc đó tên gì ?

-Trương Cát, giám đốc xưởng Khoáng Nguyên Miến.

Đây toàn là sự thật, cô Khoan do niệm Phật mà có cảm ứng chuyển nghiệp.

4- Chuyển nghiệp thọ phúc báo.

Lại nói lão tam của cô Khoan, do mẹ huân tập tin Phật, biết niệm Phật là tốt. Do đó khi nhập ngũ, giữ gìn quân luật, lúc rảnh đều niệm Phật, thường được Phật từ bi gia hộ. Nói ra không ai tin, nhưng khi bơi lội thường thấy Quán Thế Âm hoá hiện ở trên không. Thời gian trôi nhanh, thấm thoát đã 3 năm, lão tam thôi ngũ về nhà. Thanh niên thọ quân đội giáo dục, tâm không lo lắng, lại 3 năm niệm thánh hiệu đã biến thành một người đoan chính. Về nhà rồi, đến xưởng làm miến cảm ơn giám đốc và mọi người đã chăm sóc mẹ mình khi đi lính. Lúc đó trong đám nhân viên có người thấy lão tam chân thực, anh tuần bèn gả con gái yêu cho anh ta. Cô Khoan đem tiền giành dụm trong 3 năm, tiền hưu làm chi phí cưới dâu hiền. Không lâu tậu một căn nhà cũ làm ăn buôn bán. Vì thật thà nên buôn bán ngày càng phát đạt. Vài năm sau phá đi căn nhà cũ, xây lên một tầng lầu mới, thì Phật, Bồ tát ở lầu 2, cô Khoan tha hồ lễ bái.

5- Phật, Bồ tát chẳng phụ người khổ cầu.

Cô Khoan một hôm nhận được thư ở dưới quê, là của con trưởng báo cô biết cháu đích tôn lên 10 bị chứng xung màng não hơn 10 ngày y được vô hiệu, hiện đang hôn mê, tánh mạng chỉ trong sớm chiều, mời cô mau trở về. Cô Khoan lập tức về nhà mang theo một bức tranh Tam thánh và dùi mõ. Tới nhà vào buổi chiều, gặp lúc bác sĩ đang khám bệnh, lại thấy cháu đang ở trong trạng thái nguy cấp, chân tay co quắp, chỉ nghe bác sĩ lắc đầu nói :

-Đáng tiếc, thật đáng tiếc, lớn đến thế này mà gặp quái bệnh, sốt hơn 40⁰, chỉ sợ không sống nổi đến sáng mai . . . so với đứa bé họ Trần hàng xóm, cùng một bệnh mà chỉ sốt 38⁰ .

Bác sĩ nói xong bèn đi. Cô Khoan nghe bác sĩ nói thế, nhưng lòng không lạnh, treo tranh Tam thánh trên tường, đối diện giường bệnh nhân. Thắp hương và niệm thánh hiệu A Di Đà Phật, lại kêu con và dâu cùng niệm. Lại cho cháu uống một ly nước có trì chú Đại Bi. Niệm Phật chỉ sợ không chuyên, nếu chuyên tâm, bất cứ người nào cũng sẽ được cảm ứng. 3 người niệm tới nửa đêm, bỗng nàng dâu kêu lên :

-Mẹ, con nhắm mắt niệm Phật thì thấy Tam thánh trong phòng, nhưng khi mở mắt ra thì không thấy nữa, nhắm mắt lại thì lại thấy. Thật là không thể nghĩ bàn. Mẹ có thấy không ?

-Mẹ không thấy. Rất tốt, cháu có thể được cứu rồi, vì con thành thật niệm Phật, cảm ứng đạo giao, cháu không còn co quắp nữa. Chúng ta liên tục thành tâm niệm Phật đi.

3 người niệm Phật không gián đoạn cả đêm. Sáng hôm sau, cháu bé toát mồ hôi, nhiệt độ giảm xuống, mắt mở, tứ chi cử động, bỗng nhiên mở miêng gọi :

-Mẹ ơi !

Cả nhà bà nội, bố mẹ đều mừng đến phát khóc. Chính lúc đó bác sĩ bỗng nhiên tới, coi bệnh rồi cao hứng nói :

-Chúc mừng ! Chúc mừng ! Tánh mạng đứa trẻ này không cần phải lo lắng nữa. Đã khỏi một nửa rồi. Nói ra thật là kỳ tích, bệnh nặng trở

thành an, còn đứa bé họ Trần hàng xóm nhẹ hơn mà lại chết. Tôi được mời đến làm giấy chứng tử, nhân tiện qua xem con quý vị.

Cô Khoan nói :

-Cháu đích tôn tôi nhờ ơn Phật, Bồ tát mà sống, ngày nay cháu bình thường, ngũ quan, tứ chi đoan chính. Chỉ là mẹ, con tôi không thấy Tam thánh, chỉ con dâu tôi thấy là sao ?

-Cô lo trì chú Đại Bi cho cháu uống, nên tâm tán loạn, con dâu cô vì lo cho con, một lòng niệm Phật, tâm Phật là một nên có cảm ứng.

6- Qua đèo nguy hiểm.

Lão tam, một hôm cưỡi xe máy đi thu tiền. Lúc về nhà phải qua một ngọn núi một bên là vách núi, một bên có vô số hố sâu vài thước. Xe máy bỗng nhiên bình một tiếng, xe rơi xuống hố. Nhưng lão tam nhanh tay nắm lấy một đám cỏ, cành trúc ven bờ, nên xe không rơi xuống hố mà lăn trên đất ruộng. Có vài bác nông phu đang cày ruộng thấy xe rơi kêu lên :

-Thế là xong đời ! Hết rồi !

Đến khi vực xe lên thì thấy không hư hỏng gì, lại lay tỉnh chàng thanh niên ngã bên cạnh, chàng ta kêu lên :

-Oài ! May mà tôi vớ lấy cành trúc ven bờ, nếu không đã rơi xuống hố rồi.

-Cậu có hoa mắt không, làm gì có bụi trúc nào ? Nhưng cậu cũng may đấy, xe máy hay xe đạp nếu rơi xuống hố thì thế nào cũng có chuyện. mấy ngày trước có một cô gái đã chết đấy.

Lão tam kiểm tra xe máy thấy không hư hỏng gì bèn trở về nhà bình an vô sự. Về tới nhà bèn đến bàn thờ Phật đốt hương tạ ơn và thuật lại chuyện cho mẹ nghe. Sau đó mệt quá thiếp đi, thần thức lảng vảng đến chỗ xảy ra tai nạn. Chỉ thấy có một nữ ác quỷ, đầu kết giấy tiền chạy qua chạy lại, lão tam hoảng sợ chấp tay niệm Phật, Nam Mô cứu khổ, cứu nạn Quán Thế Âm Bồ tát đến cứu con. (Thần thức trong mộng nếu có thể niệm Phật thì có thể tiêu tai, giải cứu) Niệm được chừng 10 tiếng thì thấy Bạch Y đại sĩ hiện hiện ở hư không, miệng đọc : Úm Ma Ni Bát Di Hồng và xoa tay, nữ quỷ liền biến mất. Lão tam tỉnh dậy chỉ là một giấc

Nam kha. Cảnh giới này chứng minh rằng người nào ăn thì người ấy no, người nào tạo nghiệp thì người ấy chịu. Nếu lão tam không niệm Phật thì không biết sự gì sẽ xảy ra ? Do đó, nghiệp sẽ tùy tâm mà chuyển.

7- Trong mộng niệm Phật cứu mẹ thoát hiểm.

Trong Liên xã có một cô tên là Anh Mẫn, 38 tuổi rất chân thành niệm Phật. Cô kể :

-Phật pháp xác thật là không thể nghĩ bàn. Chỉ cần chúng ta chân thành niệm Phật thì sẽ có ích lợi, được đại cảm ứng. Một năm trước, một tối tôi nằm mộng thấy trở về nhà mẹ bỗng thấy một con quỷ dữ một tay cầm dây thừng trói mẹ, và định lôi đi. Tôi lập tức kéo mẹ lại, và kêu lớn A Di Đà Phật xin cứu mẹ con. Một mặt kêu cầu, một mặt tháo dây thừng. Con quỷ dữ không biết chạy đi đâu mất. Sáng dậy, tôi cảm thấy những cảnh trong mộng không tốt, bèn kể cho chồng nghe, trong lòng không yên. Vào khoảng 10 giờ đang vo gạo trong bếp, thì nhận được giấy thép mới hay tối qua mẹ bị sung huyết, hiện tại đang mê man trên giường bệnh, tôi lập tức thu xếp hành trang về nhà mẹ. Trên xe tôi dốc lòng niệm Phật, thấy Tam thánh hiện trên không rất rõ ràng, tới bên xe thì không thấy nữa. Về nhà thấy mẹ bất tỉnh, chân tay tê dại, tôi ở cạnh một bên không ngừng niệm Phật. Được 3 ngày thì mẹ tỉnh táo lại, có thể nói chuyện được. Tôi cho mẹ uống nước có tri chú Đại Bi và dạy mẹ niệm A Di Đà Phật. Tôi rời nhà mẹ 7 ngày sau. Mẹ tôi dần dần hồi phục. Sau đó cứ mỗi tháng tôi đều về thăm mẹ, khuyên mẹ niệm Phật, lại dẫn mẹ đến chùa xin quy y. Sau 2 năm do tôi trợ niệm bà đã quy Tây.

8- Niệm một tiếng A DI Đà, xe liền ngừng.

Cô Nga có một con gái tên là Nhung, 43 tuổi, chồng là thợ mộc, sống ở Đài Đông. Cô Nhung từ nhỏ đã bị bệnh đau dạ dày. Trung, Tây y bí phương dùng cả 10 năm mà chẳng thấy công hiệu gì. Cô Nga tới Đài Đông thăm con gái, thấy bệnh nghiêm trọng liền nghĩ vạn bệnh không gì bằng trị bằng A Di Đà dược. Bèn khuyên con gái chí tâm niệm Phật, lại

kể ra những chuyện cảm ứng niệm Phật, dạy con gái hết lòng niệm Phật là trị liệu tâm lý tốt nhất. Cô Nga ở Đài Đông 10 ngày, dẫn con gái tới Liên xã quy y Tam bảo.

Kể từ đó cô Nhung niệm Phật sáng tối. Bệnh đau dạ dày nhiều năm không còn thấy nữa, thân thể dần dần tráng kiện, gia cảnh càng hưng vượng. Mua bán rau dùng xe đạp để chuyển vận, sau thay bằng xe máy. Dùng xe máy rất tiện lợi, muốn đi đâu thì đi, vừa làm Phật sự, vừa giúp đỡ chồng. Một hôm đem rau ra chợ bán, đi được nửa đường thì xe bỗng trở chứng, xe không khống chế được, chạy như ngựa lồng, xuýt đâm vào xe điện, đâm vào một cô sơn nữ, cũng may là cô sơn nữ này tránh kịp. Cô Nhung không biết làm sao, xe lại đâm vào một cửa tiệm, đến trước tiệm cô kêu lên A Di Đà Phật, xe lập tức ngưng. Lúc đó có nhiều người qua lại chứng kiến đều chúc phúc cho cô :

-Gập nạn không chết, sẽ có phúc báo !

Sau tai nạn này, cô nghĩ mẹ mình đã khổ công dạy mình niệm Phật bèn mời mẹ đến Đài Đông mười ngày để cung dưỡng. Chuyện này chính miệng cô Nga kể cho tôi nghe.

9- Tài xế niệm Phật tai qua nạn khỏi.

Năm ngoái, Lại giáo sư đến dự Di Đà thánh đàn bảo tôi :

-Tôi đọc những chuyện niệm Phật cảm ứng của cô, cảm ơn Phật, Bồ tát từ bi, nội tâm hoan hỉ vô cùng. Trong xưởng tôi làm, có một đám tài xế, mỗi ngày đều phải đi giao hàng. Tôi bảo họ mỗi khi lái xe phải niệm 10 câu A Di Đà, nếu gặp trường hợp nguy hiểm gì cũng niệm A Di Đà. Ngày ngày đều như vậy, lâu dần thành tập quán, các tài xế tự niệm. Có một lần một tài xế tươi cười nói với tôi :

-A Di Đà sao lại có công dụng tốt như vậy !

Tôi hỏi ông đã có chuyện gì, ông nói :

-Tôi qua, tôi chuyển đồ đi xa, đến tối mới về. Nửa đường xe bỗng trở chứng đi không đúng hướng, dù tôi hết sức cũng chẳng làm gì được, tôi lập tức niệm A Di Đà Phật, xe liền dừng lại. Tôi xuống xem, thì thấy xe

bị một khối bùn ngăn chặn. Đi ra trước xem, thì thấy có một hố sâu, nếu cứ chạy tiếp thì không chết cũng bị thương nặng, thật nguy hiểm quá. Ông tài xế do đó cảm tạ tôi đã dạy ông niệm Phật. Lại một ông tài xế khác bảo tôi :

-A Di Đà Phật thật mạnh a !

-Ông có cảm ứng gì mà cao hứng thế ?

-Hôm nay nếu tôi không niệm Phật thì đã gây ra án mạng. Vì hôm nay trên xa lộ, bỗng nhiên một đứa bé con chạy ngang qua xa lộ trước mặt xe, xe thắng không kịp, tôi bèn niệm Phật, nghĩ chắc đứa bé chết thảm, toàn thân toát mồ hôi, nhưng khi xe dừng lại, thì thấy đứa bé không sao, vội vã đi. Ông tài xế đó cảm ơn tôi vạn lần. Lại có một lão chức viên đến bảo tôi, nhà ông ở không tốt. Mỗi tối đều có âm thanh lạ, khiến không ngủ được, có khi quấy rối suốt đêm, không biết làm sao cho phải. Tôi dạy ông niệm A Di Đà Phật, không chỉ sáng chiều, mà ngay cả trước khi đi ngủ cũng niệm, khi thấy có sự lạ gì cũng niệm. Qua vài tháng ông cảm ơn tôi :

-Nhờ phúc âm của ông, bây giờ tôi ngủ yên tới sáng.

10- Bệnh mười năm , không thuốc mà khỏi.

Lâm A Thuyên có một em gái sống ở khu Đông Nam Môn Kiều. Cô em gái có sinh một cháu trai là Kim Tinh. Từ khi sinh ra Kim Tinh thân thể yếu đuối, cho đến 3 tuổi mà không ngày nào là không uống thuốc. Mẹ ngày đêm bế trong lòng. Một ngày mùa hè, bệnh tình nghiêm trọng cơ hồ sắp đứt hơi, bà mẹ thấy 3, 4 con quỷ muốn bắt nó đi. Bà ôm chặt lấy nhất định không buông. Trong lúc nguy hiểm ấy, bỗng trong không xuất hiện một người con gái tướng mạo đoan trang tay cầm phát trần bảo lũ quỷ :

-Đứa trẻ này phải sống, không được bắt đi.

Nói rồi phát tay một cái, lũ quỷ biến mất. Cô gái lại bảo mẹ Kim Tinh :

-Bà cứ niệm A Di Đà Phật, con bà sẽ dễ nuôi.

Từ đó về sau Kim Tinh trở nên mạnh mẽ, dễ nuôi, ngày tháng như thoi đưa, chớp mắt Kim Tinh đã 17 tuổi thành một thanh niên ưu tú, tham gia

những buổi giảng của Liên xã, lại chở mẹ đến nghe. Mẹ Kim Tinh là một nhà nông cần kiệm, sanh con chưa đầy một tháng đã ra đồng làm việc. Vì lao khổ quá độ nên đau chân, đi đứng không được tự nhiên. Từ khi nghe Phạm Phổ Môn, biết ích lợi của sự niệm Phật, bà sáng tối niệm Phật. Một tối chân đau quá, bà kêu lên Nam Mô A Di Đà Phật. Đến sáng bệnh đau chân 10 năm không còn nữa. Đây là sự thật chính Kim Tinh kể ra cho tôi nghe.

11- Đòi này được nghe nhạc trời.

Chị Nga sáng chiều đều tụng kinh A Di Đà. Tụng rõ ràng từng chữ. Do đó, nhiều bạn hữu mời tụng kinh. Khi tụng đến câu : “Thường tác thiên nhạc, xuất vi diệu âm” thường nghĩ : “Nếu nghe được nhạc trời như thế thì sướng biết bao !”.

Một ngày hè ở sau vườn có trồng một dàn mướp, có nhiều trái to và trắng nõn, cô Nga muốn ăn bèn bảo con dâu vào bếp sửa soạn. Tự mình ra dàn mướp hái. Cô đứng trên thùng gas rỗng để hái mướp, không cẩn thận, ngã lăn trên đất. Con dâu chờ mãi không thấy mẹ chồng bèn chạy ra dàn mướp, thấy mẹ chồng nằm trên đất vội chạy tới nâng dậy, kêu ầm lên :

-Mẹ ! Mẹ !

Tưởng là bà bị chấn thương não, hôn mê trên đất, nào ngờ chị Nga bảo :

-Đừng la, mẹ đang nghe nhạc hay, con gọi làm không nghe được gì nữa.

-Nhạc ở đâu sao con không nghe thấy ?

Cô Nga bảo tôi :

-Lúc đó tôi nhóm dậy, đứng trên thùng gas rỗng hái 2 quả mướp cùng con dâu vào bếp. Lúc này nghĩ lại, thiên nhạc này thế gian không từng có, không thể nghĩ bàn.

-Âm thanh đó từ hư không hay từ nơi nào đến ?

-Hình như ở trên đầu, chỗ rất gần.

Tôi cười :

-Vạn pháp do tâm tạo, lúc trước có một họa sĩ chuyên vẽ ngựa, cứ nghĩ tới những động tác của ngựa, ông tự biến thành ngựa. Cứ đạo lý này thì

chị cả ngày tưởng nghe nhạc trời, lâu dần thì nghe được thôi, đó là tác dụng tâm lý.

-Xác thực đó là A Di Đà Phật cảm ứng, vì trên đất đầy sỏi đá, mà tôi đã 68 tuổi mà không bị thương tích gì, làm gì có chuyện ấy chứ.

12- Bị xe đụng hôn mê, nghe tiếng niệm Phật chột tỉnh.

Đài Loan có câu tục ngữ : Không có quỷ thì không có người chết, thật là đúng quá. Gần đây có nhiều tai nạn xe cộ, tất có cô hồn ác quỷ lảng vảng, tuy không thấy nhưng nếu ta niệm Phật thì chúng phải xa lánh. Nếu độc giả không tin thì chuyện thật sau đây sẽ chứng minh. Cô Ngọc Tú ở Đài Trung, mở một tiệm chụp ảnh, bị xe đụng trúng trên đường Thập tự, xe hơi gây họa chạy mất, chỉ thương cô Ngọc mặt đầy máu, hơi thở hỗn hển, người bu quanh nhìn nhau không biết là ai. Lúc đó có một quân nhân bỗng nhiên kêu lên :

-Đây không phải là cô Ngọc chủ tiệm chụp ảnh hay sao ?

Bèn lập tức đưa cô về hiệu chụp ảnh. Con cháu đều thất sắc, niệm A Di Đà Phật, và Quán Thế Âm Bồ tát. Vị quân nhân đó cũng niệm Phật theo. Không lâu nghe chị Ngọc lâm bầm :

-Các người muốn tôi đi, nhưng tôi không muốn. Không đi là không đi. Tôi là đệ tử Tam bảo, cả ngày niệm Phật A Di Đà, chỉ mong về Tây phương, sao mà lại tùy tiện theo mấy người được ? Nếu là Phật A Di Đà đến rước thì tôi nhất định đi.

Lại nghe cô nói :

-Đừng kéo tôi, nghe con tôi niệm Phật kìa.

Và cô tỉnh lại, lúc tôi đến thăm, đầu cô còn bó băng, đầu phải khâu hơn 10 mũi. Vị quân nhân cũng là bạn Liên xã nên biết cô Ngọc. Chính cô kể tôi nghe lúc bị đám quỷ kéo đi, nhưng cô không theo.

13- Rắn nghe kinh.

Có một lần cô Chân về nhà, thấy một người bắt rắn trên vai vác túi, cô hỏi :

-Ông bắt rắn ở đâu ?

-Ở gần nhà.

-2 con rắn này là do tôi nuôi, hãy trả lại tôi.

-Kỳ quái ,tôi làm nghề bắt rắn đã 10 năm, không nghe ai nuôi rắn, cô nuôi rắn làm gì ?

-Chúng tôi sáng tối niệm kinh làm công khoá, 2 con rắn này đến nghe, có cơm liền cho chúng ăn, đã mấy năm rồi. Trả ông 30 đồng, mau thả chúng ra.

-Không được, không được ! 30 đồng dùng làm gì chứ ? 2 con rắn này da đã gấp mấy lần, mật cũng đáng 10 đồng, còn thịt thì mọi người đều tranh nhau mua.

-A Di Đà Phật ! A Di Đà Phật ! Đáng thương thay !

Ai ngờ lúc đó 2 con rắn nghe tiếng cô Chân niệm Phật bèn ngo ngoáy không ngừng, đòi chui ra. Người đàn ông đó không có biện pháp nào khác đành phải nhận 30 đồng của cô Chân và hỏi cô thả ở đâu ? Cô Chân bảo thả tại chỗ cũng được. 2 con rắn cao hứng bèn bò lên núi. Sau tai nạn đó chúng không dám ra ngoài vào ban ngày nữa.

14- Quỷ hồn theo người nghe kinh.

Cô Chân là một người tâm chính không sợ tà. Một buổi chiều cô đạp xe đạp tới núi Vụ Phong nghe giảng kinh, đi được nửa đường cô thấy một đại hán mặc áo đen ngăn trên đường không đi, cô Chân không sợ cứ đạp tới, tới nơi thì người nọ biến mất. Trong một sát na, xe đạp phát ra một tiếng kêu két rồi bất động, cô Chân xuống xe xem thì thấy xe không hỏng gì. Cô liền nói :

-Ông là người gì ? Tôi với ông không thù, không oán, tôi muốn đi núi Vụ Phong nghe giảng kinh, 7:30 thì bắt đầu. Bây giờ sắp sửa rồi, ông tự mình ngu si không biết Phật học, còn tại chỗ này làm khó người ta, tội ác tày trời, vạn năm không được siêu sanh. Hiện giờ ở núi Vụ Phong đang giảng kinh Địa Tạng, ông mau theo tôi đi nghe, mở mang trí tuệ lánh khổ, được vui.

Nói rồi cô Chân lên xe đạp đi. Thật là kỳ xe không đạp vẫn chạy, chỉ 10 phút là tới, bình thường phải đạp 20 phút. Tới nơi, cô Chân xuống xe, dựa xe vào tường và bảo :

-Cô hôn, đã tới núi Vụ Phong rồi, theo cửa sắt mà vào. Đến đại điện cô lại nói :

-Đây là đại điện hãy cùng tôi vào nghe giảng pháp.

Từ đó, đã mấy năm rồi, người đi qua quãng đường ấy không thấy gì lạ xảy ra cả. Chính cô Chân kể chuyện này cho tôi nghe.

15- Không gieo Phậ nhân sao được Phậ quả.

Phàm có nhân ắt có quả. Định luật nhân quả ti hào không sai như trồng dưa được dưa, trồng đậu được đậu. Không thể nào trồng dưa mà được đậu, hay trồng đậu mà được dưa. Vãng sanh cực lạc thế giới cũng như vậy. Niệm Phậ là nhân, vãng sanh là quả. Tự mình không gieo nhân, tuy thiện tri thức trợ niệm, cũng không thể trông cậy được kết quả vì lúc vãng sanh sẽ xảy ra chướng ngại. Tôi kể một sự thực để chứng minh. Trương Phụng Hoàn có một vị hàng xóm người đồng hương tuổi ngoài 80, thọ mạng sắp hết mời chúng tôi đến trợ niệm, tôi hỏi :

-Người này bình thường có tin Phậ, niệm Phậ không ?

-Không có, ông ta là lãnh đạo một hội Đạo Đức, do tôi khuyên nên niệm Phậ về Tây phương, biết đó là chỗ tốt nên mới mời mấy người trợ niệm.

Tôi mời 3 người Liên xã và Trương Phụng Hoàn đến nhà người ấy thì thấy một lão ông mặc áo trắng nằm trên giường hấp hối, bên cạnh có một bà già. Tôi lập tức niệm sáu chữ hồng danh cho đến trưa, sư huynh Trương dẫn mọi người đi thọ trai, và lại tiếp tục niệm đến chiều tối mới nghỉ. Sáng hôm sau, sư huynh Trương bảo :

-Hôm qua, ông cụ nghe niệm Phậ cả ngày đã tỉnh táo, tự mình niệm được, nói trưa nay Phậ đến rước, nhờ mọi người trợ niệm.

10 giờ sáng khi chúng tôi tới, nhất tâm nhất ý vì ông cụ trợ niệm, mọi người đều thành tâm trợ niệm. Ông cụ nằm hôn mê trên giường, đến 11

giờ mọi người niệm to lên. 11:15 ông cụ mở mắt ra hỏi người đứng cạnh :

Mấy giờ rồi ?

-11: 15

-Còn 15 phút nữa Phật sẽ đến.

Ông cụ hướng mọi người cảm tạ. Nào ngờ lúc đó lại xảy ra chương ngại, vợ ông xông tới vượt mặt ông, khóc nói :

-Ông đi về Tây, bỏ lại tôi một mình, tôi làm sao sống đây ?

Trương sư huynh ngăn lại :

-Tôi đã bảo bà không được khóc hay đụng chạm vào thân thể ông cụ, làm sinh tình cảm lưu luyến.

12 giờ, ông cụ mở mắt ra nói :

-A Di Đà Phật, con không đi Tây phương nữa, vì con đi thì vợ con phải làm sao ?

Mặc kệ ông cụ nói thế nào, các Liên hữu cũng hết sức niệm hơn nửa giờ nữa. Ông cụ tinh thần hoảng loạn. Mọi người than tiếc cho ông và về nhà. Hôm sau Trương sư huynh lại tới, tôi hỏi :

-Ông cụ, tình trạng ra sao ?

-Tinh thần tán loạn, thân thể ác hoá, thống khổ nhưng muốn nghe mọi người niệm Phật.

Chúng tôi đến nhà thì thấy ông cụ đang thổ huyết đầy giường, chúng tôi vội niệm Phật đến 11 giờ, ông cụ vẫn tâm trí hồ đồ. Chúng tôi đành ra về. Ngày hôm sau, ông cụ mất.

Kinh nói thân người khó được, thiện trí thức khó gặp. Ông cụ đã được làm người, sống lâu, lại gặp được Trương sư huynh hết lòng, nhưng bị bà vợ lưu luyến mà phải vào vòng luân hồi. Đó chính là : bình thời không châm hương, gặp chuyện ôm chân Phật. Nếu không gieo Phật nhân, sao gặt được Phật quả?

16- Gặp nạn mới ôm chân Phật, cũng hữu hiệu.

Trần Lâm là nhân viên xưởng làm đường ở Đài Đông. Ông là một người rất tin Phật, nhưng vợ ông thì không. Bà còn phản đối kịch liệt lòng tin của ông. Nhưng ông không chuyển một lòng tinh tấn. Ông khuyên bà :
 -Có miệng thì nên niệm A Di Đà Phật sẽ được về Tây phương, khi chưa về thì gặp hung hoá cát, tiêu tai giải nạn, đối với mình có nhiều lợi ích.

Bà nghe những lời này nhiều lần, nhưng lời vào tai này lại chạy qua tai kia. Bà chẳng chịu tin, nhưng bà là một người chủ gia đình rất tốt, rất cần kiệm. Thường lên núi hái rau, nhặt củi, rồi lại theo xe lửa về nhà. Một hôm bà mải lượm củi, nhớ mất chuyến xe lửa. Xe lửa này chuyên chở mía chứ không chở hành khách. Bà trần trên vai vác bó củi lớn, quyết định đi bộ về nhà.. Khi đi được nửa đường dọc theo đường sắt, bỗng bà thấy giữa đường sắt một người đàn ông mặc áo đen đứng, bà sợ quá lông tóc dựng lên, quẳng cả bó củi trên lưng, ra sức chạy. Lại nhớ đến lời chồng dặn, bà chấp tay niệm Nam Mô A Di Đà Phật, niệm được vài lần thì người đàn ông đó không thấy nữa. Bà nhìn thấy rõ ràng, vội bước nhanh, ngay bó củi cũng mặc. Bà chạy về nhà, miệng không ngừng niệm Phật. Bỗng nhiên 2 chân không cử động được. Bà ngạc nhiên tại sao chân không cử động được, bà cúi xuống sờ, liền biết nếu bước thêm bước nữa là tai hoạ xảy ra. Nguyên lai đó là bờ suối, lắng nghe thì nước chảy cuồn cuộn, nếu ngã vào suối thì bị nước cuốn đi, chết không ai biết. Suối có cầu ván bắc qua, bà phải dùng 2 tay, 2 chân bò qua. Thật kỳ lạ, qua suối rồi, bà đi được như thường.

Về đến nhà thì đã quá nửa đêm. Sáng sau bà dò hỏi những người làm ở trạm xe lửa bóng đen hôm qua, mới biết rằng chỗ đó có một người đàn ông bị tai nạn, oan hồn còn lảng vảng ở đó không chịu đi, nhiều người đã trông thấy. Chuyện này xảy ra vào năm Dân quốc 48.

17- A Di Đà Phật phóng quang gia hộ.

Đối diện nhà Lý Kim Phương, một Liên hữu là nhà bà Lại, có chồng chết đã 3 năm. Bà có cháu nội lên 5 tuổi đã dẫn theo đến Liên xã xin chú

Đại bi để không sợ. Một hôm, bà Lại đang làm bếp bỗng ngã lăn ra bất tỉnh. Đứa cháu thông minh bèn chạy sang nhà bà Lý cầu cứu.

-Bà Lý ơi, mau chú cho bà cháu hết sợ.

Lý Kim Phương vội chạy sang thì thấy bà Lại nằm bất tỉnh hôn mê, 2 mắt trắng dã. Mẹ chồng hơn 70 và cháu lớn đều chạy tới, mọi người đều kinh sợ. Lý Kim Phương bảo mọi người bình tĩnh và niệm A Di Đà Phật. Niệm được một lúc, bà Lại mở miệng :

-Ông ấy đứng bên cạnh, kêu tôi đi.

Lý Kim Phương hỏi :

-Ông ấy là ai ?

-Là chồng tôi, Lâm mỗ.

Lý Kim Phương niệm Phật bảo âm hồn :

-Ông Lâm, ông không thể dẫn bà Lại đi, bà trên có mẹ chồng phải hầu hạ, dưới có cháu phải săn sóc.

Bà mẹ chồng cũng nói :

-Từ khi con mất rồi, mẹ và con dâu 2 người sống tựa vào nhau, nếu giả sử cũng đi thì già trẻ làm sao sống qua ngày ? Con sẽ trở thành đại bất hiếu.

Lý Kim Phương lại thêm :

-Ông Lâm, ông nên niệm A Di Đà Phật xin về Tây phương, thoát khỏi của 6 đường luân hồi. Ông mau niệm theo tôi.

Nói rồi mọi người đều niệm A Di Đà Phật. Khoảng độ nửa giờ bà Lại hồi tỉnh, nói :

-3 tiên phóng quang sáng chói, ông ấy đã đi rồi.

-Cô nói 3 tiên là ai ?

-Ông ấy bảo là A Di Đà Phật.

Bà Lại vài hôm sau bình an trở lại, bà vì thương nhớ chồng nên vài hôm trước, chạy đến mộ than khóc thảm thiết. Cô Phương thắc mắc :

-Tôi vẫn không hiểu, ông Lâm mất đã lâu rồi, sao thần thức vẫn ở ngoài mộ ?

-Có 2 giả thuyết : một là ông Lâm “ngã chấp” quá lớn, chết rồi vào quỷ đạo, lưu luyến quỷ thể. Hai là bà Lại đến mộ khóc lóc, các cô hồn ác quỷ ở bên mộ giả hình ông Lâm theo bà về nhà. Không biết giả thuyết nào là đúng trong trường hợp này, độc giả có ý kiến gì không ?

18- Cô dâu niệm Phật, xe lật không sao .

Tục ngữ có câu : “Muốn xem gia tộc hưng suy, hãy coi con cháu. Phật giáo cũng không ngoại lệ. Muốn cho Phật giáo hưng thịnh thì phải nhờ vào thanh niên phát tâm học Phật. Vài tháng trước có một cô thiếu nữ, ngũ quan đoan chính, cử chỉ đường hoàng, xin gặp tôi. Tôi không biết cô là ai , bèn hỏi thăm, cô nói :

-Con là con gái bà Vương, chủ xưởng làm đường, hy vọng thành lập một xã đoàn nghiên cứu Phật học, mong cô giúp đỡ.

Tôi nghe rồi rất mừng, rất vui ngoài sức tưởng tượng bèn giới thiệu cô với vài vị đồng học ở Trí Hải đại học, chỉ dẫn cô làm sao lập học xã. Tôi hỏi :

-Cô còn nhỏ, tại sao lại biết phát tâm học Phật, niệm Phật là tốt ?

-Con đã thấy 2 lần niệm Phật có cảm ứng, lại thường đọc Bồ đề thọ nguyệt san, nghĩ rằng nên chỉ cho người ta niệm Phật để lìa khổ, được vui.

-Cô tự thấy 2 lần niệm Phật cảm ứng có thể kể cho tôi nghe không ?

-Dạ được ! Ở xưởng Đường cha mẹ con có lập một niệm Phật đường, các Liên hữu đến niệm Phật không dứt. Có một cô tên là Ấu rất chân thành niệm Phật, năm nay 20 tuổi. Ngày cưới của cô, mà buổi sáng cô còn đến niệm Phật đường niệm Phật. Sau đó cùng tân lang, bà mai và tài xế lên xe về nhà chú rể. Chú rể là một giáo sư của Đàm tử quốc hiệu. Các bạn Liên hữu chừng 10 người đi xe theo sau. Mọi người đều vui mừng, xướng Lư hương tán, bất giác tới Viên Lâm, đó là ngày hoàng đạo, nhưng trời lại mưa. Đường trơn tuột, xe cô dâu bỗng nhiên bị lật, 4 bánh chổng lên trời. Mọi người thấy vậy đều thất sắc. Nhưng trong chớp mắt cô dâu, chú rể, bà mai, tài xế từ từ bò ra. Điều kỳ lạ là mọi người không sao, ngay cả kính xe cũng còn nguyên, không vỡ. Lúc đó có vài nông phu giúp đỡ lật xe trở lại, tài xế xem xét thì xe không có hỏng gì. Mọi người lại chui vào xe, đến nhà chú rể bình an. Mọi người đều chúc phúc cô dâu, cô nói :

-Lên xe, tôi chỉ niệm Phật !

Cô gái lại nói :

-Chính con và mẹ có tham dự lễ rước dâu này.

-Còn chuyện thứ hai thì sao ?

-Gần nhà con có một ngôi chùa, mẹ con thường đến lễ. Ở đó có một ông cụ rất tin Phật, còn khuyên mọi người trong họ niệm Phật. Ông có một cháu gái 16 tuổi, chịu ảnh hưởng của bố mẹ, thường hay niệm Phật. Cô gái học lớp đệ tam, thường đạp xe tới trường. Hôm đó cô đạp xe tới trường phải qua một cái cầu hẹp, nhìn quanh chỉ có một xe taxi qua, cô yên chí đạp xe qua. Đột nhiên có một xe hàng công kênh tiến tới. Cô bị kẹp giữa 2 xe, tiến thối không được, cô liền kêu to A Di Đà Phật. Xe đạp của cô bị xe hàng đè nát, còn cô thì văng ra xa vài thước. Lúc đó những người chứng kiến tưởng cô nát thây, không ngờ khi ngừng xe lại, cô xoay mình nhòm dậy, không bị gì cả, không nhỏ một giọt máu, tay chỉ bị trầy sướt một chút. Đây là sự thật, là kỳ tích, không thể nghĩ bàn.

Có nhiều người sẽ hỏi :

-Tin Phật là được rồi, sao còn phải niệm Phật ?

Đây là một loại bệnh nặng, phải biết Phật pháp là tâm pháp, vạn pháp duy tâm. Tâm niệm Phật, tâm liền thanh tịnh. Tâm không niệm Phật, liền niệm ngũ dục, lục trần, tâm liền ô uế, tâm không thanh tịnh làm sao có cảm ứng ? Cũng như nước đục làm sao phản chiếu trăng sáng ? Đó là đạo lý cảm ứng. Sự lý cũng một dạng, muốn có cảm ứng chỉ cần niệm Phật nhiều.

19- Bụng đau do mẹ phụ thân.

Sách có câu : “Có bạn ở xa tới, chẳng là vui sao ?” Câu này thật chí lý. Ngày 5 tháng này Trần cư sĩ từ Đài Đông đến Đài Trung thăm Liên xã, gặp mặt tôi hỏi tên, ông nói :

-Trần Phi Lâm.

-Trên Nguyệt san Bồ đề thụ, tôi có đề cập tới vợ ông và cô cháu gái niệm Phật cảm ứng nhưng quên mất tên của 2 người, thật xin lỗi.

-Vợ tôi là Cảnh Hoà, cháu gái là Trần Khánh Huy, tôi nghỉ hưu ở xưởng làm đường, đi chơi Tây bộ, thuận tiện tới thăm.

Ông kể nhiều chuyện niệm Phật có cảm ứng, tôi chỉ thuật lại một chuyện. Năm đó ông 28 tuổi, làm ở sở Bưu điện, ông kết hôn với Đường Cảnh Hoà, sinh được một con gái đặt tên là Nguyệt Hương. Bà ngoại rất thương cháu gái. Đứa cháu này sinh nhằm lúc kháng chiến thắng lợi, ông Trần trở về cố hương làm giám đốc xưởng làm đường. 5 năm trước có một ngày bà trần đau bụng không chịu nổi. Ông Trần nói :

-Từ khi lấy nhau tôi chưa thấy bà đau như thế, mời các vị Trung, Tây y cho thuốc cũng không kiến hiệu. Cả nhà đều bó tay, bỗng nhiên bà Trần nhồm dậy nói :

-Cho gọi cháu Nguyệt Hương đến đây! 18 năm rồi tôi không gặp, tôi nhớ nó lắm.

Lúc đó Nguyệt Hương đã lấy chồng, may là ở gần đây, vội chạy lại :

-Mẹ ! Mẹ kêu con có việc gì ?

-Tao không phải là mẹ mày, tao là bà mày, 18 năm không gặp tao rất nhớ.

-Bà đã ăn chưa ?

-Bà ăn rồi.

-Con dâng bà một bài vị có được không ?

-Không cần.

Ông Trần thấy mẹ vợ phụ thân bèn nói :

-Lão lão, mẹ đã đoạ quỷ đạo, nhất định là khổ vô cùng, mẹ hãy niệm Nam Mô A Di Đà Phật cầu sinh về Tây phương cực lạc, là khổ, được vui. Con dạy mẹ niệm, mẹ cứ niệm theo con.

Ông chấp tay niệm Nam Mô A Di Đà Phật, niệm độ 20 câu thì bà Trần tỉnh, hỏi :

-Các người tụ lại đây làm gì ?

Ông Trần hỏi :

-Mẹ vừa nói gì, bà biết không ?

-Không biết !

-Bụng bà thế nào rồi, còn đau không ?

-Hết rồi.

Từ hôm đó cho đến nay, bà Trần và cả nhà đều bình an, vô sự. Trần cứ gọi lão là tiếng Quan thoại, tiếng Đài Loan là A Bà.

20- Trúc báo bình an - ngã sông được cứu.

Trần Thường Nga, năm nay 78 tuổi, trí nhớ rất tốt, cây cỏ nào có công dụng gì cô đều biết rõ. Lòng tin Phật của cô thì miễn bàn. Tôi hỏi cô sao cô tin thế, có cảm ứng gì không ? Cô kể :

-10 năm trước, mới quy y Tam bảo, một hôm cô nằm mộng thấy một cô mặc áo trắng đưa cho cô một cành trúc bảo :

-Cho con cành trúc này để đi trị bệnh.

Nói xong thì không thấy nữa. Khi tỉnh lại thì y như trước mắt, bèn kể lại cho con dâu nghe, con dâu lấy làm lạ. Đến chiều một đứa cháu trai bảo :

-Ông cụ hàng xóm bị cảm nặng xin bà cho thuốc.

Tôi bèn xách giỏ đi hái thuốc trên núi. Trên đường gặp một đứa trẻ bảo tôi :

-Này bà, phía trước có một con chó dữ hay cắn người, bà phải cẩn thận đấy !

Tôi ngắt một đoạn tre bên đường bảo :

-Cám ơn nhé, cậu bé. Có cái này thì không sợ gì chó cắn.

Thực đúng, con chó sợ gãy trúc, ngay cả sủa cũng không dám. Khi hái thuốc xong, cô gặp một trẻ chăn trâu ở bên bờ suối, tay dắt một con trâu lớn, khi đi ngang qua, bỗng ngoảnh đầu hát tung cô xuống suối. Trong lòng nghĩ là sẽ chết, nước suối cuộn cuộn, suối sâu chân không chạm đất, giỏ hái thuốc theo dòng nước trôi mất, còn gãy trúc cầm trong tay, cô lại không biết bơi, đã uống vài ngụm nước. Gã mục đồng rất thông minh, bảo tôi :

-Bà ôi ! Hướng gãy trúc về phía cháu, cháu sẽ kéo bà lên.

Mục đồng dùng cả 2 tay kéo gãy trúc, lôi được tôi lên bờ. người tôi ướt đầm, mọi người chúc phúc tôi. Nơi ấy đã có hơn 10 người chết đuối. Lại nghĩ tới giấc mộng, thật đúng là điềm tốt, trúc báo bình an.

21- Niệm Phật xua đuổi quỷ hồn.

Ở núi Vụ Phong có một cô, mọi người thường kêu là A Chi Tẩu là một người trung hậu, chí thành niệm Phật, tuổi ngoài 70. Một hôm cô kể cho tôi nghe :

-Cô có một cháu trai 9 tuổi, một hôm cháu chạy đi chơi, đến trưa thân thể không được khoẻ mạnh lắm, không ăn cơm, lăn ra giường ngủ. Cháu ngủ với bà. Bà thường dùng tay sờ mặt cháu, đến nửa đêm bà thấy cháu bị sốt, liền thành tâm trì chú Đại Bi và cho cháu uống một ly nước lạnh. Cháu tỉnh lại và nói :

-Bà ơi, hôm nay cháu đi leo cây hái trái với một thằng bạn, nó cũng bằng tuổi cháu, năm ngoái trèo cây bị ngã chết. Nó nói nó rất lẻ loi, buồn chán, muốn làm bạn với cháu, hiện đứng ở đầu giường kêu cháu đi chơi với nó.

Nghe cháu nói thế, cô A Chi Tẩu sợ rụng tóc gáy lấy hết can đảm nói :

-Nhà bà với cháu chẳng có oán cừu gì, dù có thì oán cừu cũng nên bỏ không nên kết. Bà đọc chú vãng sanh cho cháu, khiến cháu siêu sanh thoát khổ. Cháu nên chú ý nghe.

Cô A Chi Tẩu niệm chú vãng sanh hơn 300 lần, lại niệm A Di Đà Phật hơn 1000 lần. Đưa cháu trai kêu lên :

-Bà niệm chú vãng sanh, nó chạy ra khỏi cửa còn vẫy tay gọi cháu, khi bà niệm A Di Đà Phật thì nó biến mất.

Tôi cho cháu uống nước, nó đòi đi tiểu, nhưng nắm tay tôi không buông. Tôi phải theo nó đến phòng vệ sinh, sau đó về phòng ngủ, nó ra mồ hôi, nhiệt độ giảm xuống, ngủ một mạch tới sáng. Sức khoẻ lại như thường.

Tôi hỏi :

-Sao không gọi cha mẹ cháu ?

-Cha mẹ cháu ở lầu 2, vả lại chúng không tin, gọi làm gì vô ích.

22- Bạch Y đại sĩ cho thuốc.

Pháp môn niệm Phật, không kể là nam hay nữ, già trẻ, giàu nghèo, chỉ cần thành tâm tin Phật thì diệt vô số tội, phúc đức vô lượng. Ở Đài Trung có gia đình ông Trần, vợ là Lâm A Kiều, có một con trai nhỏ 8

tuổi là Trần Chí Trung, rất hiểu chuyện cả ngày quán quít bên mẹ, lo việc phục dục. Một hôm cô Trần Kim Chi tới thăm thấy Lâm A Kiều nằm trên giường rên la, Trần Chí Trung thì đứng cạnh giường rơi nước mắt. Cô thấy vậy thì thương bảo A Kiều :

-A Kiều ! Cô hãy niệm cứu khổ, cứu nạn Quán Thế Âm Bồ tát, xin Bồ tát cho con mau lành.

Cô Kiều nhỏ nhẹ :

-Tôi có sức đâu mà niệm.

-Cô niệm không được, nhưng con cô có thể niệm được, cô hãy gắng sức mà nghe. Tâm hoà vào niệm là được.

Cô Kim Chi lại lấy một bức tranh Tam thánh gián ở trên tường đối diện và dạy Chí Trung niệm A Di Đà Phật và Quán Thế Âm Bồ tát. Trần Chí Trung rất thông minh, chỉ dạy một lần là hiểu. Niệm 2 giờ liền hồi hướng cho mẹ. Mong Phật, Bồ tát gia hộ cho mẹ sớm bình phục. Niệm Phật thật là kỳ diệu không thể nghĩ bàn. Chí Trung, vì cầu cho mẹ khỏi bệnh ngày ngày đều thành tâm cầu nguyện. Không tới một tháng quả nhiên kỳ tích xảy ra. Một hôm, sáng sớm Chí Trung kêu :

-Mẹ ! Tôi qua con mộng thấy một bà mặc áo trắng đưa cho mẹ một cây thuốc, mẹ tiếp lấy rồi đưa vào miệng nhai, con trông thấy rõ ràng. Bà còn nói với con bà là Bồ tát Quán Thế Âm. Mẹ bị bệnh chỉ cần ăn cây thuốc này thì bệnh sẽ không sao.

A Kiều rất kỳ quái bảo con :

-Trần Chí Trung, hôm qua mẹ cũng thấy như con. Sáng nay tỉnh dậy thấy bệnh đã đỡ nhiều.

Dần dần A Kiều hồi phục sức khoẻ.

23- Hầu tử và Câu tử.

A Kiều từ khi được Phật, Bồ tát cảm ứng gia trì bệnh được khỏi, ngày ngày đều lễ Phật, niệm Phật. Rất nhanh đã 2 năm qua. Chồng bà làm nghề kiến trúc, lúc đó nhận một công việc là phá huỷ một căn nhà 2 tầng. Khế ước định là một tháng phải xong, nếu có công nhân nào bị thương, bị chết phải tự mình lo, không liên quan gì đến chủ cả, hơn nữa

nếu không đúng hạn thì phải bồi thường 10 vạn đồng. Nhà này xây cất rất kiên cố, 10 người công nhân dùng búa sắt mà một tuần qua chỉ phá huỷ thành một lỗ lớn, chưa phá xong một bức tường. Ông Trần rất lo lắng. A Kiêu cả ngày phiền não, chỉ cùng Chí Trung hướng A Di Đà Phật và Quán Thế Âm Bồ tát cầu khẩn, hy vọng không phải bồi thường.

Một sáng Chí Trung kêu :

-Mẹ ! Không phải khóc nữa, tôi qua con nằm mộng thấy Tam tạng cầm một que vọt muối và một bầy khỉ Kim Quang, ở trên không chỉ huy chỉ một lát là tường bị phá sạch. Thật là Phật lực vô biên. Ông Tam Tạng này giống hệt trong phim Tây du mà mình xem đó.

2 mẹ con quỳ lạy tạ ơn, và nguyện sẽ dâng cúng 500 đồng cho Lý lão sư đang quyên tiền để xây cất Dục Ấu viện. Ông Trần nghe Chí Trung kể mộng, tiếng Đài Hầu tử và Câu tử phát âm giống nhau, thực là phúc chí tâm linh bèn dùng đại thiết câu (câu bằng sắt lớn) buộc bởi giây sắt móc tường, chỉ trong một ngày mà phá xong mấy bức tường. Chỉ vài ngày là xong công việc. Lần này ông Trần không phải bồi thường, lại có 2 chuyện không thể nghĩ bàn :

1/ Có 2 công nhân ngã từ lầu 2 mà không bị thương.

2/Khi câu tường thì nhìn quanh, không ai được lại gần, có một chị công nhân vừa đến làm lại gần chỉ cách chỗ tường đổ 2 bước.

Có nhiều công nhân bảo A Kiêu :

-Thổ công nhà bà sao linh thế !

-Nhà tôi không có thổ công, chỉ niệm Phật, lễ Phật thôi !

A Kiêu tặng 500 đồng để xây cất Dục Ấu viện, Chí Trung nhận trong mộng là Tam Tạng, thực ra là Quán Thế Âm Bồ tát, que vọt muối là cành dương.

24- Phật là Y vương.

Mẹ của cô Lý Thuỷ Cẩm đã 84 tuổi, chúng tôi gọi là lão Bồ tát. 4 năm trước cụ bỗng nhiên vú phải xưng lên một cục biểu to bằng cái chén ăn cơm. Cứ theo bác sĩ chẩn đoán thì là ung thư gan, đã vào tới tủy, không

chữa được, cũng không thể giải phẫu, chỉ chờ chết. Cụ thềm gì thì mua cho cụ ăn. Trung, Tây y đều bó tay. 6 tháng trường thống khổ, con dâu, con trai, con gái đều túc trực hầu hạ. Lão Bồ tát nằm trên giường không lúc nào ngưng niệm Phật. Bỗng một hôm cụ lâm bầm (do con trai, con dâu thuật lại) :

A Di Đà Phật, Quán Thế Âm Bồ tát, các vị viết nhiều chữ quá, con là người mù chữ, chữ nhất cũng không biết, xin nói cho nghe !

Sau một lúc lão Bồ tát lại nói :

-Con cảm ơn Phật ngày mai sẽ giải phẫu cho con.

Các con tưởng lão Bồ tát trong lúc lâm chung, tinh thần hoảng loạn, nói lung tung. Nhưng sáng hôm sau lão Bồ tát sai con cháu bày hoa quả, thết đãi Bồ tát. Vào khoảng 10 giờ sáng bỗng cục bứu vỡ ra, chảy nước đen như than. Mỗi ngày dâu, con đều rửa vết thương bằng nước trà. Một tháng sau thì lành hẳn. Hiện cụ vẫn sống khỏe mạnh như người thường.

25- Té cầu thang niệm Phật được khỏi.

Phái đoàn Liên xã đến giảng pháp ở Đài Đông khuyên người ta niệm Phật, cải ác làm lành. Phái đoàn ở một nơi phong cảnh rất đẹp, phía sau là núi, phía trước là biển; chiều về các ngư phủ đốt đèn lấp lánh như tranh vẽ. Giảng pháp rất mỹ mãn. Nhưng vào ngày thứ 2 có người đến báo :

-Bà mỗ, ngày hôm qua đi nghe giảng Phật pháp trở về nhà, lên thang gác bị té, toàn thân đau đớn, kêu rên cả đêm, không cử động được, xin mời quý vị đến tụng kinh tiêu tai, giải nạn.

Pháp Viên nghe nói như trời trong mà nghe sấm nổ, vội vàng cùng đương gia và Tuệ Lâm, 3 người theo người đó về nhà. Tới nơi thấy vị lão bà hơn 70 tuổi, nằm rên rỉ trên giường, đáng thương vạn phần. Pháp Viên liền quỳ ngay trước bàn thờ Phật đơn sơ của gia chủ, thành tâm cầu nguyện :

-Lão tín nữ này hôm qua đi nghe giảng pháp mà té ngã, giả như không nghe pháp thì với con vô can; nhưng chúng con thành tâm giảng pháp

khuyên người ta niệm Phật, cải ác làm lành, mà nay chuyện này xảy ra, khiến chúng con trong lòng bất an. Xin A Di Đà Phật và Quán Thế Âm Bồ tát gia hộ cho nữ tín chủ này mau bình phục nếu không sẽ bị người đời chê trách là Phật giáo chẳng linh.

Sau đó thì trì chú Đại Bi vào ly nước cho bà đó uống, tụng Phẩm Phổ Môn và dạy bà niệm Quán Thế Âm Bồ tát. Ngày hôm sau tín nữ đó chống gậy đến chùa lễ Phật, hướng đại chúng cảm ơn. Đó chẳng phải là chư Phật gia hộ thì là gì ? Nghĩ lại thấy buồn cười, Pháp Viên mặt lo lắng như đưa đám, chỉ sợ Phật pháp bị người nói là không linh.

26- Luôn niệm Phật giải thoát tai ách.

Một câu A Di Đà Phật là một liều thuốc, có thể trừ bách bệnh, tiêu tai , giải nạn, xác thực không dối. Cô Tôn Phụng Anh, vốn người Phúc Châu, ngoài 30 tuổi, ngụ ở Đài Trung. Thiếu thời ở Đại Lục đã tin Phật rồi. Mỗi buổi giảng kinh cô đều tham dự. Có lần cô bảo tôi :

-Con niệm Phật có cảm ứng, nhưng chuyện khuyên người niệm Phật thì chẳng ai nghe là sao ?

Tôi hỏi cô có cảm ứng gì ? Cô nói :

-Bảy năm trước có mưa to gió lớn, nhà vệ sinh sau nhà phía bên có trồng một cây lớn. Vào khoảng 9 giờ sáng con vào nhà vệ sinh, chưa kịp gì thì nghe có tiếng người bảo :

-Mau rời đây đi, nguy hiểm lắm !

Con nghe nói vội chạy về nhà bếp. Bỗng nghe một tiếng lớn như sấm vang, cây lớn bị gió thổi đổ về phía nhà vệ sinh, nếu đổ về phía nhà thì không biết sao ? Chồng con hô các con :

-Mau đi cứu mẹ con, bà đang ở trong nhà vệ sinh, nếu bị cây đè thì e khó sống.

Con từ nhà bếp chạy ra bảo chồng con :

-Tôi ở đây, không phải sợ. Tôi nghe A Di Đà Phật nói bên tai nguy hiểm vội chạy ra nhà bếp, nếu không đã nát thân, cũng chưa kịp đi đại tiện.

Tôi chúc mừng cô và hỏi mỗi ngày cô tu tập ra sao ? Cô trả lời :

-Vì chồng làm công chức mặt hạng, lại có 6 con gái nên tu tập pháp môn niệm Phật, không tốn tiền cũng có thể tu. Mỗi ngày con thắp hương lạy Phật 3 lạy, còn thì nấu cơm, giặt áo, quét nhà đều thâm niệm Phật. Con khuyên hàng xóm tụng kinh, niệm Phật nhưng chẳng ai nghe, họ không tin, còn kêu con là ngu si, mê tín. Họ cả ngày chỉ nói chuyện đầu đầu, hoặc những chuyện thị phi, thật là đáng thương !

Tôi an ủi cô :

-Cô dụng công như thế tâm không lìa Phật, Phật chẳng lìa tâm. Nhất định cuối cùng sẽ được giải thoát. Kiếp này không có biện tài độ chúng, phát nguyện vãng sanh cực lạc, đầy đủ biện tài, sẽ quay trở lại độ hoá chúng sanh.

Cô Tôn Phụng Anh lại kể :

-Hè năm ngoái con lại được Phật gia hộ giải thoát một ách nạn. Sự tình phát sanh vào tháng 5. Vào khoảng 2 giờ đêm, khi đang ngủ con bị một con gì cắn vào tay trái, đau đến tim phổi, con kêu lớn. Chồng và con cái chạy tới thì thấy một con trùng lớn bò trên tay con. Họ bắt giết đi. Con đau đến không thở được, tưởng mình sắp chết, con bèn niệm A Di Đà Phật. Con hỏi chồng có thuốc nào uống hoặc tiêm để trị không ? Chồng bảo : Nửa đêm, nửa hôm đi đâu mà tìm bác sĩ ? Không có thuốc chỉ có một câu A Di Đà Phật, con nhất tâm, nhất ý nguyện sanh về Tây phương, con niệm Phật không ngừng, không sợ, không hãi. Bỗng nhiên thân thể nhẹ nhàng, ngực không nặng, thở bình thường, không đau nữa. Đến sáng thì tinh thần trở lại bình thường.

Tôi hỏi :

-Con vật đó là con gì ? Bao lớn mà lợi hại vậy ?

-Đó là con bò cạp, dài chừng một xích có nhiều chân.

-Cô thật có thiện căn, vào người khác đã mất mạng rồi !

27- Hết lòng niệm Phật thoát nạn lửa cháy.

Cô Trần Ngọc Phương ở Đài Đông là một Thiết kế sư, thông minh, có trí tuệ. Lúc đó ở Đài Đông rất ít người tin Phật, niệm Phật. Cô mua hơn 50

niệm Phật châu tặng cho các bạn bè thân hữu và khuyên họ niệm Phật. Ngày đó, nhà ở Đài Đông toàn là nhà gỗ, chứ không phải là nhà gạch như ngày nay.

Có một ngày cô Phương đến xưởng làm tương để khuyên mọi người niệm Phật. Bà chủ là bà Hà, lúc đó 2 người đang ở đường Nhân Ái. Chính lúc đang nói đến chỗ tốt của sự niệm Phật thì bỗng nhiên, nghe tiếng lao xao vắng tới :

-Xưởng làm tương bị cháy !

Ngọc Phương và bà Hà nhìn về phía xưởng thì thấy xe cứu hoả, đỗ lại trước cửa xưởng. Nguyên lai là nhà bên phải của xưởng bị cháy, khói bay ra mù mịt. Hôm đó chính là ngày xưởng nghỉ, trong xưởng không có ai, chỉ có một bà Hà ở lại. Lúc đó 2 người quỳ ngay xuống đất chí thành niệm Quán Thế Âm, cứu khổ, cứu nạn. Niệm hơn 5 phút thì trận gió thổi về phía sau, 5 căn nhà lá bị thiêu rụi, xưởng làm tương không sao cả, chỉ là chỗ tiếp xúc với căn nhà cháy có vài tấm gỗ bị hư. Thuật đến đây có người sẽ hỏi :

-Bồ tát chỉ cứu người niệm Phật sao ?

-Nếu không có cô Phương tốt bụng, giả sử gió thổi ngược chiều thì cả xưởng làm tương và cả con đường Nhân Ái dài dằng dặc bị thiêu đốt thì tổn thất biết bao ? Niệm Phật thì chuyện lớn hoá nhỏ, chuyện nhỏ hoá không.